

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (piata komora)

z 1. júla 2009*

Vo veci T-24/07,

ThyssenKrupp Stainless AG, so sídlom v Duisburgu (Nemecko), v zastúpení:
M. Klusmann a S. Thomas, advokáti,

žalobca,

proti

Komisii Európskych spoločností, v zastúpení: F. Castillo de la Torre, R. Sauer
a O. Weber, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: nemčina.

ktorej predmetom je návrh na čiastočné alebo úplné zrušenie rozhodnutia Komisie z 20. decembra 2006 o konaní podľa článku 65 [UO] (Vec COMP/F/39.234 — Prirážka za zliatinu, opätovné prijatie) a subsidiárne návrh na zníženie pokuty, ktorá bola uvedeným rozhodnutím uložená spoločnosti ThyssenKrupp Stainless,

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (piata komora),

v zložení: predseda komory M. Vilaras (spravodajca), sudcovia M. Prek a V. M. Ciucă,
tajomník: T. Weiler, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. decembra 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1. *Ustanovenia Zmluvy ESUO*

¹ Článok 65 UO stanovuje:

„1. Akékoľvek dohody medzi podnikmi, rozhodnutia združení podnikov a zosúladené postupy, ktoré by bránili na spoločnom trhu priamo alebo nepriamo riadnej hospodárskej súťaži, narúšali ju alebo ju skresľovali, sú zakázané, a to najmä:

- a) stanovenie alebo určovanie cien;
- b) obmedzovanie alebo kontrola výroby, technického vývoja alebo investícií;
- c) rozdelenie trhov, výrobkov, zákazníkov alebo zdrojov zásobovania.

2. Komisia však povolí v prípade určitých výrobkov spoločné špecializačné dohody alebo nákupné alebo predajné dohody, ak [sú splnené určité podmienky...].

3. Komisia môže získavať v súlade s ustanoveniami článku 47 všetky informácie potrebné na uplatnenie tohto článku, a to buď prostredníctvom osobitnej žiadosti adresovanej dotknutým osobám, alebo nariadením definujúcim povahu dohôd, rozhodnutí alebo postupov, ktoré jej boli oznámené.

4. Dohody alebo rozhodnutia zakázané podľa odseku 1 tohto článku sú zo zákona neplatné a nemožno sa na ne odvolávať pred žiadnym súdom členských štátov.

Komisia má výlučnú právomoc, s výnimkou žalôb podaných na Súdny dvor, rozhodnúť, či sú uvedené dohody alebo rozhodnutia v súlade s ustanoveniami tohto článku.

5. Komisia môže uložiť podnikom, ktoré uzavreli zo zákona neplatnú dohodu, či už sa uplatnila alebo došlo k pokusu ju uplatniť, a to vo forme arbitráže, pokuty, bojkotu alebo iným spôsobom, zo zákona neplatnú dohodu alebo rozhodnutie, alebo dohodu, ktorej schválenie bolo odmietnuté alebo odňaté, alebo ku ktorých schváleniu došlo na základe vedome nepravdivých alebo skreslených informácií, alebo ktoré sa týkali postupov v rozpore s ustanoveniami odseku 1, pokuty a penále vo výške maximálne dvojnásobku obratu dosiahnutého pri výrobkoch, ktoré boli predmetom dohody, rozhodnutia alebo postupu v rozpore s ustanoveniami tohto článku, s tým, že ak je takýmto cieľom obmedziť výrobu, technický vývoj alebo investície, môže dôjsť k zvýšeniu takto stanovenej maximálnej hranice až do výšky 10 % ročného obratu predmetných podnikov, pokiaľ ide o pokutu, a do výšky 20 % denného obratu, pokiaľ ide o penále.“
[neoficiálny preklad]

2 V súlade s článkom 97 UO sa platnosť Zmluvy ESUO skončila 23. júla 2002.

2. Oznámenie Komisie o niektorých aspektoch zaobchádzania so záležitosťami týkajúcimi sa hospodárskej súťaže vyplývajúcimi zo skončenia platnosti Zmluvy ESUO

3 Dňa 18. júna 2002 Komisia prijala oznámenie o niektorých aspektoch zaobchádzania so záležitosťami týkajúcimi sa hospodárskej súťaže vyplývajúcimi zo skončenia platnosti Zmluvy ESUO [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 152, s. 5, ďalej len „oznámenie z 18. júna 2002“).

4 V bode 2 oznámenia z 18. júna 2002 sa uvádza, že jeho predmetom je:

„— rekapitulovať, pre hospodárske subjekty a členské štáty, v rozsahu, v akom sa ich týka Zmluva ESUO a z nej odvodená právna úprava, najvýznamnejšie zmeny hmotného a procesného práva vyplývajúce z prechodu na režim Zmluvy ES...

— vysvetliť, ako chce Komisia vyriešiť konkrétne problémy vzniknuté prechodom z režimu ESUO na režim ES v oblasti kartelov a zneužívania dominantného postavenia..., kontroly koncentrácií... a kontroly štátnej pomoci.“ [*neoficiálny preklad*]

- 5 Bod 31 oznámenia z 18. júna 2002, ktorý sa nachádza v časti venujúcej sa konkrétnym problémom vzniknutým prechodom z režimu ESUO na režim ES, znie takto:

„Ak pri uplatňovaní pravidiel Spoločenstva týkajúcich sa hospodárskej súťaže na dohody Komisia konštatuje porušenie v oblasti, na ktorú sa vzťahuje Zmluva ESUO, uplatniteľnou hmotnoprávnou úpravou je bez ohľadu na dátum uplatnenia tá, ktorá platí v okamihu, keď vznikli skutočnosti predstavujúce porušenie. V každom prípade z procesného hľadiska uplatniteľnou právnou úpravou po uplynutí Zmluvy ESUO je právna úprava ES...“ [*neoficiálny preklad*]

3. Ustanovenia nariadenia (ES) č. 1/2003

- 6 Podľa článku 4 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) „na účely uplatňovania článkov 81 [ES] a 82 [ES] má Komisia právomoci stanovené týmto nariadením“.

- 7 Článok 7 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 znie takto:

„Ak Komisia konajúc na základe sťažnosti alebo z vlastného podnetu zistí porušovanie článkov 81 [ES] a 82 [ES], môže rozhodnutím od príslušných podnikov a združení podnikov požiadať o ukončenie takého porušovania. Na tento účel im môže uložiť akékoľvek štrukturálne opatrenia alebo opatrenia o správaní, ktoré sú primerané k spáchanému priestupku a nevyhnutné pre efektívne ukončenie porušovania. Štrukturálne opatrenia sa môžu uložiť buď vtedy, keď neexistuje žiadne účinné opatrenie orientované na správanie alebo keď akékoľvek rovnocenné opatrenie orientované na správanie by mohlo znamenať pre príslušný podnik väčšie zaťaženie ako štrukturálne opatrenie. Ak má Komisia na tom oprávnený záujem, môže tiež zistiť porušenie potom, čo bolo spáchané.“

8 Článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 stanovuje:

„Komisia môže rozhodnutím uložiť podnikom alebo združeniam podnikov pokuty, keď úmyselne alebo z nebalosti:

- a) porušujú článok 81 [ES] alebo článok 82 [ES] alebo

- b) odporujú rozhodnutiu nariadenému predbežnými opatreniami podľa článku 8 alebo [odporujú rozhodnutiu nariaďujúcemu predbežné opatrenia prijaté podľa článku 8 — *neoficiálny preklad*]

- c) neplnia záväzky stanovené rozhodnutím podľa článku 9.

Pokuta uložená každému podniku alebo združeniu podnikov [zúčastnenému na porušení — *neoficiálny preklad*] nepresiahne 10 % jeho celkového obratu v predchádzajúcom obchodnom roku.

Keď sa porušenie združenia podnikov vzťahuje k aktivitám jeho členov, pokuta nepresiahne 10 % sumy celkového obratu každého člena pôsobiaceho na trhu dotknutom porušením združenia.“

9 Článok 27 nariadenia č. 1/2003 stanovuje:

„1. Pred prijatím rozhodnutí podľa článkov 7, 8, 23 a 24 ods. 2 poskytne Komisia podnikom alebo združeniam podnikov, proti ktorým smeruje konanie Komisie, možnosť byť vypočutí v záležitostiach, voči ktorým má Komisia námietky. Komisia svoje rozhodnutia založí len na námietkach, ku ktorým sa príslušné strany mohli vyjadriť. Sťažovatelia sú úzko zapojení do postupov.

2. Právo príslušných strán na obhajobu sa v konaniach plne rešpektuje. Majú právo na prístup k dokumentácii Komisie, s výhradou oprávnených záujmov podnikov pri ochrane ich obchodného tajomstva. Právo na prístup k dokumentácii sa nevzťahuje na dôverné informácie a interné dokumenty Komisie alebo orgánov hospodárskej súťaže členských štátov. Právo na prístup sa nevzťahuje najmä na korešpondenciu medzi Komisiou a orgánmi hospodárskej súťaže členských štátov alebo na vzájomnú korešpondenciu medzi týmito orgánmi, vrátane dokumentov zhotovených podľa článkov 11 a 14. Nič v tomto odseku nebráni Komisii v tom, aby zverejnila a využívala informácie potrebné na dokázanie porušovania.

...“

Skutkové okolnosti

10 Krupp Thyssen Nirosta GmbH, spoločnosť podľa nemeckého práva, vznikla 1. januára 1995 z koncentrácie činností spoločností Thyssen Stahl AG (ďalej len „Thyssen“)

a Fried Krupp AG Hoesch-Krupp v odvetví plochých výrobkov z nehrdzavejúcej ocele odolných voči kyselinám a vysokým teplotám. Z Krupp Thyssen Nirosta sa po viacerých zmenách názvu stala spoločnosť ThyssenKrupp Stainless AG (ďalej len „žalobca“ alebo „TKS“).

- 11 Nehrdzavejúca oceľ je špeciálnym typom ocele, ktorej hlavnou vlastnosťou je jej odolnosť voči hrdzaveniu. Túto vlastnosť jej dáva použitie rôznych zliatinových prísad (chróm, nikel, molybdén) vo výrobnom procese. Nehrdzavejúca oceľ sa používa vo forme plochých výrobkov (plátov alebo zvitkov; laminovaných za tepla alebo za studena) alebo dlhých výrobkov (tyčí, strojových drôtov, tvarovaných profilov; laminovaných za tepla alebo úplne dokončených). Na väčšinu týchto výrobkov sa vzťahovala Zmluva EŠUO v zmysle článku 81 UO.
- 12 Dňa 16. marca 1995, po objavení sa informácií v odbornej tlači a po sťažnostiach spotrebiteľov, Komisia požiadala na základe článku 47 UO viacerých výrobcov nehrdzavejúcej ocele, aby jej oznámili informácie o spoločnom zvýšení cien, známom pod názvom „prirážka za zliatinu“, ktoré títo výrobcovia zaviedli.
- 13 Prirážka za zliatinu je príplatok k cene vypočítaný v závislosti od cien zliatinových prísad, ktorý sa pripočítava k základnej cene nehrdzavejúcej ocele. Cena zliatinových prísad používaných výrobcami nehrdzavejúcej ocele (nikel, chróm a molybdén) predstavuje významný podiel výrobných nákladov. Ceny týchto prvkov sú mimoriadne premenlivé.
- 14 Na základe získaných informácií Komisia 19. decembra 1995 zaslala 19 podnikom oznámenie o výhradách.
- 15 V decembri 1996 a januári 1997 po množstve šetrení na mieste, ktoré vykonala Komisia, oznámili advokáti alebo zástupcovia niektorých podnikov Komisii svoju vôľu spolupracovať. TKS zaslal Komisii vyhlásenie na tento účel 17. decembra 1996.

16 Komisia zaslala 24. apríla 1997 dotknutým podnikom nové oznámenie o výhradách ako náhradu za oznámenie z 19. decembra 1995. Oznámenie o výhradách bolo adresované aj podniku TKS a podniku Thyssen a každý z nich na ňa samostatne odpovedal listami svojich zástupcov z 30. júna 1997.

17 Listom z 23. júla 1997 adresovaným Komisii (ďalej len „vyhlásenie z 23. júla 1997“) TKS uviedol:

„Pokiaľ ide o konanie označené v záhlaví [Vec IV/35.814 – TKS], požiadali ste právneho zástupcu Thyssen-u..., aby [TKS] výslovne potvrdil, že v nadväznosti na prevod odvetvia plochých výrobkov z nehrdzavejúcej ocele Thyssen-u preberá zodpovednosť za akty, ktoré prípadne vykonal Thyssen, v rozsahu týkajúcom sa plochých výrobkov z nehrdzavejúcej ocele, ktoré sú predmetom tohto konania, a to aj vo vzťahu k obdobiu až od roku 1993. Týmto vám to výslovne potvrdzujeme.“

18 Dňa 21. januára 1998 prijala Komisia rozhodnutie 98/247/ESUO týkajúce sa konania o uplatnení článku 65 [UO] (vec IV/35.814 — Prirážka za zliatinu) [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 100, s. 55).

19 Podľa tohto rozhodnutia sa väčšina výrobcov plochých výrobkov z nehrdzavejúcej ocele dohodla na stretnutí v Madride 16. decembra 1993 (ďalej len „stretnutie v Madride“) zvýšiť dohodnutým spôsobom svoje ceny zmenou parametrov výpočtu prirážky za zliatinu. S týmto cieľom sa rozhodli uplatňovať od 1. februára 1994 prirážku za zliatinu vypočítanú podľa vzorca použitého naposledy v roku 1991, používajúc pre všetkých

výrobcov ako referenčné hodnoty zliatinových prísad hodnoty zo septembra 1993, počas ktorého cena niklu dosiahla historické minimum.

- 20 Komisia usúdila, že dotknuté podniky z tohto dôvodu porušili článok 65 ods. 1 UO tým, že zmenili a používali dohodnutým spôsobom referenčné hodnoty výpočtového vzorca prirážky za zliatinu, pričom cieľom a následkom tohto konania bolo obmedzenie a skreslenie riadneho fungovania hospodárskej súťaže na spoločnom trhu.
- 21 Rozhodnutie 98/247 bolo doručené TKS a nie Thyssen-u.
- 22 Z odôvodnenia č. 102, ako aj z článkov 1 a 2 rozhodnutia 98/247 vyplýva, že Komisia na základe vyhlásenia z 23. júla 1997 usúdila, že TKS je zodpovedný za konania Thyssen-u, a následne mu uložila pokutu aj z dôvodu skutočností vytýkaných Thyssen-u. V tejto súvislosti Komisia v odôvodnení č. 78 rozhodnutia 98/247 dospela k názoru, že porušovanie vytýkané Thyssen-u trvalo od decembra 1993, čiže dátumu stretnutia v Madride, počas ktorého začalo zosúladenie medzi výrobcami plochých výrobkov z nehrdzavejúcej ocele, do 1. januára 1995, kedy došlo k ukončeniu činností Thyssen-u v tomto odvetví.
- 23 TKS podal 11 marca 1998 žalobu, ktorá okrem iného smerovala k zrušeniu rozhodnutia 98/247.
- 24 Súd prvého stupňa rozsudkom z 13. decembra 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia (T-45/98 a T-47/98, Zb. s. II-3757), zrušil článok 1 rozhodnutia 98/247 v rozsahu, v akom pripísal TKS zodpovednosť za porušenie článku 65 UO, ktorého sa dopustil Thyssen.

- 25 Súd prvého stupňa usúdil, že Komisia počas správneho konania neumožnila TKS predložiť svoje pripomienky k existencii a relevantnosti skutočností vytykánych Thyssen-u a v dôsledku toho si TKS nemohol v tejto súvislosti uplatniť svoje právo na obhajobu. Preto Komisia nemala ani právo pripísať TKS zodpovednosť za konanie Thyssen-u, ani v dôsledku toho uložiť pokutu TKS z dôvodu skutočností vytykánych Thyssen-u napriek tomu, že v tejto súvislosti bolo oznámenie o výhradách zaslané len Thyssen-u (rozsudok Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovaný v bode 24 vyššie, body 66 a 67).
- 26 V dôsledku toho Súd prvého stupňa znížil pokutu TKS o výšku pokuty, ktorá mu bola uložená z dôvodu porušenia zo strany Thyssen-u, a výšku pokuty, ktorá bola napokon uložená TKS, stanovil na 4 032 000 eur.
- 27 Rozsudkom zo 14. júla 2005, ThyssenKrupp/Komisia (C-65/02 P a C-73/02 P, Zb. s. I-6773), Súdny dvor zamietol odvolania, ktoré podali TKS a Komisia proti rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovanému v bode 24 vyššie.
- 28 Komisia po tom, čo listom z 29. novembra 2005 požiadala vedenie skupiny Thyssen Krupp AG o rôzne informácie a po tom, čo listom zo 6. marca 2006 zaslala Thyssen-u žiadosť o informácie, ktorej cieľom bolo získať údaje jej obrate, zaslala 5. apríla 2006 TKS oznámenie o výhradách.
- 29 Listom zo 17. mája 2006 žalobca odpovedal na oznámenie o výhradách a k verejnému vypočúvaniu došlo 15. septembra 2006.
- 30 Dňa 20. decembra 2006 Komisia prijala rozhodnutie o konaní podľa článku 65 [UO] (Vec COMP/F/39.234 - Prirážka za zliatinu, opätovné prijatie) (ďalej len „Rozhodnutie“).

31 Preambula Rozhodnutia znie takto:

„Vzhľadom na Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva uhlia a ocele, a najmä jej článok 65,

vzhľadom na Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva,

vzhľadom na nariadenie... č. 1/2003...,

vzhľadom na rozhodnutie Komisie z 5. apríla 2006 čiastočne podrobiť túto vec novému skúmaniu,

vzhľadom na informácie oznámené Komisii a šetrenia vykonané na základe článku 47 UO,

vzhľadom na písomné pripomienky predložené podľa článku 36 UO,

vzhľadom na žiadosti o informácie upravené v článku 18 nariadenia č. 1/2003,

po tom, čo bola dotknutému podniku poskytnutá možnosť byť vypočutý v záležitostiach, voči ktorým má Komisia námietky, v súlade s článkom 27 ods. 1 nariadenia

č. 1/2003 a nariadenia Komisie (ES) č. 773/2004 zo 7. apríla 2004, ktoré sa týka vedenia konania Komisiou podľa článkov 81 [ES] a 82 [ES],

po konzultácii s poradným výborom v oblasti kartelov a dominantného postavenia,

...“

32 Výroková časť Rozhodnutia obsahuje tieto ustanovenia:

„*Článok 1*

Thyssen... porušoval článok 65 ods. 1 UO od 16. decembra 1993 do 31. decembra 1994 tým, že zmenil a používal referenčné hodnoty výpočtového vzorca prirážky za zliatinu, pričom cieľom a následkom tohto konania bolo obmedzenie a skreslenie riadneho fungovania hospodárskej súťaže na spoločnom trhu.

Článok 2

Za porušenie uvedené v [článku 1] sa ukladá pokuta 3 168 000 eur.

Vzhľadom na to, že právnická osoba [TKS] prevzala [vyhlásením] z 23. júla 1997 zodpovednosť za konanie právnickej osoby Thyssen..., pokuta sa ukladá [TKS].

...“

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 33 Žalobca návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 6. februára 2007 podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 34 Súd prvého stupňa (piata komora) na základe správy sudcu spravodajcu rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa vyzval Komisiu, aby písomne odpovedala na otázku o obsahu spisu týkajúceho sa správneho konania, ktoré viedlo k prijatiu Rozhodnutia. Komisia tejto žiadosti vyhovelá 3. decembra 2008.
- 35 Listom z 3. decembra 2008 podala Komisia pripomienky týkajúce sa správy pre pojednávanie, ktoré boli doručené žalobcovi. Žalobca listom z 8. decembra 2008 podal na Súd prvého stupňa návrh, aby uvedené pripomienky neboli vložené do spisu z dôvodu, že ich dôsledkom by bola zmena prezentácie tvrdení Komisie a že obsahujú dodatočné a oneskorené stanovisko k veci samej.

36 Súd prvého stupňa na jednej strane zamietol návrh žalobcu ako bezpredmetný, keďže list Komisie z 3. decembra 2008 už bol vložený do spisu, a na druhej strane spresnil, že prípadná existencia novej argumentácie Komisie a jej prípustnosť budú posúdené v rámci rozsudku.

37 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 11. decembra 2008.

38 Počas pojednávania žalobca uviedol, že odvoláva vyhlásenie z 23. júla 1997. V odpovedi na otázku predsedu žalobca tvrdil, že v správnom konaní nepristúpil k takémuto odvolaniu a že účelom tohto odvolania bolo len ilustrovať postoj, ktorý zaujal vo svojich písomnostiach, a to, že vyhlásenie z 23. júla 1997 bolo len súkromným odvolateľným vyhlásením, na základe ktorého mu nebolo možné pripísať zodpovednosť za konanie Thyssen-u. Uvedené odvolanie a vyhlásenia žalobcu boli zaznamenané do zápisnice z pojednávania.

39 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil Rozhodnutie,

— subsidiárne zrušil článok 2 Rozhodnutia,

— ešte subsidiárnejšie znížil v primeraných pomeroch výšku uloženej pokuty,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

40 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

Právny stav

1. *O existencii údajne novej a oneskorenej argumentácie Komisie*

41 Žalobca po tom, čo Komisia podala pripomienky týkajúce sa správy pre pojednávanie, tvrdil, že uvedené pripomienky menia prezentáciu tvrdení Komisie a že obsahujú dodatočné a oneskorené stanovisko k veci samej.

42 Treba konštatovať, že toto tvrdenie žalobcu nie je podopreté žiadnym konkrétnym poukázaním na presné body predmetných pripomienok. Naopak možno konštatovať,

že uvedené pripomienky obsahujú len spresnenia obsahu určitých tvrdení Komisie rozvinutých v jej písomnostiach alebo pripomenutie úvahových podkladov, ktoré nie sú obsiahnuté v nutnej syntéze, akú predstavuje správa pre pojednávanie.

43 Je teda zjavné, že žalobca nepreukázal existenciu novej argumentácie Komisie, na ktorú by sa vzťahoval článok 48 ods. 2 rokovacieho poriadku.

2. O právomoci Komisie

44 Je vhodné spoločne skúmať prvé dva žalobné dôvody smerujúce k zrušeniu a vychádzajúce z porušenia zásady *nulla poena sine lege* a z nezákonnej povahy uplatnenia nariadenia č. 1/2003 v spojení s článkom 65 UO, ktoré jasne nastoľujú otázku právomoci Komisie prijať Rozhodnutie, čo vedie k určeniu toho, či sa Rozhodnutie zakladá na platnom právnom základe.

Tvrdenia účastníkov konania

45 Žalobca v prvom rade tvrdí, že Rozhodnutie je nezákonné, pretože Komisia mu v tomto akte uložila pokutu „bez platného oprávňujúceho základu“, čo je v rozpore so zásadou *nulla poena sine lege*.

46 Zdôrazňuje, že platnosť Zmluvy ESUO uplynula 23. júla 2002 a že Komisia v dôsledku tejto samotnej skutočnosti stratila svoju právomoc uložiť sankcie za porušenia článku 65 UO. Z článku 70 Viedenského dohovoru o zmluvnom práve z 23. mája 1969, ktorý podľa žalobcu uvádza všeobecné pravidlo medzinárodného zvykového práva

uplatniteľné na Zmluvu ESUO, údajne vyplýva, že zmluva, ktorej platnosť uplynula, nemôže už zakladať žiadnu povinnosť ani právomoc.

- 47 Podľa žalobcu sa článok 65 UO mohol uplatňovať retroaktívne len vtedy, ak by existovalo prechodné ustanovenie o pravidlách hospodárskej súťaže zavedených Zmluvou ESUO; takéto ustanovenie neexistuje, zatiaľ čo členské štáty alebo Rada prijali prechodné ustanovenia vo forme protokolu, rozhodnutia alebo nariadenia s cieľom upraviť dôsledky uplynutia platnosti Zmluvy ESUO v iných oblastiach.
- 48 Žalobca uvádza, že ak chcela Komisia uplatniť článok 65 UO, musela byť na to oprávnená. Ani Zmluva ESUO a ES a rovnako ani sekundárne právo, najmä nariadenie č. 1/2003, však neobsahujú žiadne ustanovenie umožňujúce takéto retroaktívne uplatnenie.
- 49 Komisia nemôže svoju právomoc uplatniť článok 65 zakladať ani na odkaze na údajný jednotný režim zákazu vyplývajúci z jednotného európskeho právneho poriadku. Je pravda, že od zmluvy o zlúčení sú Zmluvy ESUO a ES prepojené. Predstavujú však dva odlišné právne poriadky s odlišne upravenými právomocami a oprávneniami.
- 50 Žalobca tvrdí, že neexistuje všeobecná absolútna právomoc Komisie a že v súlade so zásadou pridelenej právomoci vyjadrenou v článku 5 ES si inštitúcie Spoločenstva nemôžu prideliť právomoci z vlastnej iniciatívy. Komisia má právomoc na uplatnenie zmlúv v právnom poriadku Spoločenstva len v rozsahu, v akom jej bola táto právomoc konkrétne pridelená rôznymi zmluvami. Žalobca tvrdí, že ak sa skončí obdobie platnosti zmluvy, ako v tejto veci v prípade Zmluvy ESUO k 23. júlu 2002, ukončia sa aj právomoci orgánov, ktoré mali predtým právomoc na uplatnenie predmetnej zmluvy.

- 51 Opačné tvrdenia Komisie, a to, že článok 81 ES je „náhradným subsidiárnym režimom“ voči článku 65 UO a že z hľadiska všeobecnej právnej zásady hierarchie právnych noriem medzi *lex generalis* a *lex specialis* ešte možno článok 65 UO uplatniť, nie sú relevantné.
- 52 Článok 65 UO nie je *lex specialis* vo vzťahu k článku 81 ES v takom zmysle, ako to chápe Komisia. Podľa žalobcu je *lex specialis* norma, ktorá spĺňa všetky kritériá *lex generalis*, ku ktorým sa pridáva aspoň jedno dodatočné kritérium. Pokiaľ ide o vzťahy medzi článkom 65 UO a článkom 81 ES, to tak nie je, pretože článok 65 UO neobsahuje všetky kritériá článku 81 ES, najmä účinnú požiadavku ovplyvnenia obchodu medzi členskými štátmi. Zo zásady špeciality nemožno vyvodiť nič, pokiaľ ide o uplatniteľnosť práva, ktoré už nie je v platnosti.
- 53 Uplatnenie článku 65 UO sa nemôže oprieť ani o oznámenie z 18. júna 2002. Toto oznámenie nemá záväznú povahu a Komisia v žiadnom prípade nemá právomoc vydávať právne predpisy zakladajúce práva s cieľom prejednávania starých vecí, a to preto, aby podľa znenia Rozhodnutia zabezpečila „harmonický prechod“ z ustanovení Zmluvy ESUO na ustanovenia Zmluvy ES.
- 54 Článok 65 UO sa v tejto veci nemôže uplatňovať ani na základe zásady *lex mitior*. Zásada *lex mitior* zďaleka neodôvodňuje retroaktívne uplatnenie „trestného textu“, naopak, táto retroaktivita je jej predpokladom.
- 55 Žalobca na druhom mieste tvrdí, že Rozhodnutie je nelegálne, pretože uplatňuje nariadenie č. 1/2003, najmä jeho článok 23, v spojení s článkom 65 UO. Táto „kombinácia noriem“ nemôže predstavovať platný právny základ na uloženie sankcií a vedie okrem iného k vážnym procesným pochybeniam, čo odôvodňuje kvalifikáciu Rozhodnutia ako „neexistujúceho“ v zmysle judikatúry vytvorenej rozsudkom Súdneho dvora z 26. februára 1987, Consorzio Cooperative d’Abruzzo/Komisia (15/85, Zb. s. 1005).

- 56 Po prvé tvrdí, že z odôvodnení nariadenia č. 1/2003, ktoré nadobudlo účinnosť po uplynutí platnosti Zmluvy ESUO, a zo znenia jeho článku 23 vyplýva, že tento článok umožňuje Komisii uložiť pokutu za porušenia článkov 81 ES a 82 ES, no nie v prípade porušenia článku 65 UO, ktorý v článku 23 nariadenia č. 1/2003 nie je spomenutý. Komisia tým, že ako základ pre pokutu za porušenie článku 65 UO použila článok 23 nariadenia č. 1/2003, zjavne porušila zásadu *nulla poena sine lege*.
- 57 Komisia sa nemôže účinne opierať o judikatúru citovanú v odôvodnení č. 70 Rozhodnutia, podľa ktorej hmotnoprávne normy údajne nie sú retroaktívne. Článok 23 nariadenia č. 1/2003, ktorý obsahuje skutočný právny základ sankcie, čiže ktorý dáva Komisii právomoc uložiť pokutu, uvádza „hmotnoprávne trestné ustanovenie“ a možno ho postaviť na roveň článku 65 ods. 5 UO.
- 58 Dokonca aj za predpokladu, že článok 23 nariadenia č. 1/2003 možno považovať za procesnú normu, zostáva jeho uplatnenie nezákonné, keďže uplatnenie nariadenia č. 1/2003 na sankcie za porušenia článku 65 UO musí byť hneď na začiatku vylúčené *ratione materiae*.
- 59 Po druhé žalobca tvrdí, že uplatnenie nariadenia č. 1/2003 v spojení s článkom 65 UO spôsobilo vadu celého konania a poukazuje na to, že ak by Komisia v čase platnosti článku 65 UO použila ako právny základ pokuty ustanovenia tohto článku v spojení s ustanoveniami nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962, Prvé nariadenie implementujúce články [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES, 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3), jej rozhodnutie by bolo tiež zjavne neplatné a muselo by byť zrušené. Nemôže to byť inak teraz, keď už článok 65 UO nie je platný a uplatniteľnosť nariadenia č. 1/2003 na porušenia článku 65 UO treba vylúčiť *ratione materiae* aj *ratione temporis*.
- 60 Podľa žalobcu nie sú správne tvrdenia Komisie, že odkaz na článok 81 ES obsiahnutý v článku 23 nariadenia č. 1/2003 obsahuje aj iný „takmer neviditeľný“ odkaz na článok 65 UO. Žalobca tvrdí, že vzhľadom na to, že v rámci práva upravujúceho oblasť

porušení nie je možné uplatňovať sankcie analogicky, uplatnenie článku 23 nariadenia č. 1/2003 na normu, ktorá v ňom nie je spomenutá, predstavuje „nepripustnú analógiu“.

61 Žalobca uvádza, že právnym základom nariadenia č. 1/2003 je článok 83 ES, ktorý oprávňuje Radu a Komisiu prijať potrebné nariadenia s cieľom uplatnenia „zásad obsiahnutých v článkoch 81 [ES] a 82 [ES]“ bez toho, aby odkazoval na článok 65 UO. Nespomenutie článku 65 UO nemožno v žiadnom prípade považovať za omyl zákonodarcu Spoločenstva, ktorý by predstavoval podmienku analogického uplatnenia kvôli vyplneniu právneho vákuu. Žalobca tvrdí, že v súlade so zásadou pridelených právomocí podľa článku 5 prvého odseku ES nemožno na základe Zmluvy ES prideliť Komisii žiadnu právomoc na vykonanie článku 65 UO, a to ani subsidiárne či implicitne, a že nariadenie č. 1/2003 môže na úrovni právomocí len odkázať na článok 81 ES.

62 Komisia navrhuje zamietnuť prvé dva žalobné dôvody smerujúce k zrušeniu, ktoré uviedol žalobca, ako nedôvodné.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

O právnom základe Rozhodnutia

63 Je potrebné najprv pripomenúť, že zmluvy Spoločenstva zriadili nový právny poriadok, v prospech ktorého členské štáty obmedzili v čoraz širších oblastiach svoje suverénne

práva a ktorého subjektmi sú nielen členské štáty, ale aj ich štátni príslušníci (stanovisko Súdneho dvora 1/91 zo 14. decembra 1991, Zb. s. I-6079, bod 21).

- 64 V rámci tohto právneho poriadku Spoločenstva disponujú inštitúcie iba pridelenými právomocami (stanovisko Súdneho dvora 2/00 zo 6. decembra 2001, Zb. s. I-9713, bod 5; rozsudok Súdneho dvora z 13. decembra 2001, Parlament/Rada, C-93/00, Zb. s. I-10119, bod 39). Z tohto dôvodu akty Spoločenstva uvádzajú vo svojich úvodných ustanoveniach právny základ, ktorý oprávňuje dotknutú inštitúciu konať v predmetnej veci. Výber vhodného právneho základu má totiž dôležitosť ústavného charakteru (stanovisko Súdneho dvora 2/00, už citované, bod 5).
- 65 V tejto veci v prvom rade treba konštatovať, že preambula Rozhodnutia obsahuje odkazy na ustanovenia Zmluvy ESÚO, a to na články 36 UO, 47 UO a 65 UO, a takisto sa zmieňuje aj o Zmluve ES, nariadení č. 1/2003, konkrétnejšie o článku 18 a článku 27 ods. 1 uvedeného nariadenia, a o nariadení Komisie (ES) č. 773/2004 zo 7. apríla 2004, ktoré sa týka vedenia konania Komisiou podľa článkov 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. EÚ L 123, s. 18; Mim. vyd. 08/003, s. 81).
- 66 V druhom rade je dôležité uviesť, že Komisia pri odôvodňovaní Rozhodnutia v odôvodnení č. 70 uvádza:

„Toto rozhodnutie... bolo prijaté v súlade s procesnými pravidlami Zmluvy ES a najmä v súlade s nariadením č. 1/2003. Článok 7 ods. 1 uvedeného nariadenia zveruje Komisii na základe článku 85 ES právomoc určiť porušenia práva hospodárskej súťaže, ktorých sa dopustili podniky. Článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 povoľuje uložiť sankcie v prípade porušenia.“

- 67 V odôvodnení č. 73 Rozhodnutia Komisia vysvetľuje, že sukcesia článku 81 ES ako *lex generalis* vo vzťahu k článku 65 UO ako *lex specialis* po uplynutí platnosti Zmluvy ESUO zahŕňa aj skutočnosť, že je „tiež na základe článku 7 ods. 1 a článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 oprávnená začať konanie o uplatnení článku 65 UO s cieľom určiť porušenie uvedeného článku, ukončiť takto určené porušenie a uložiť pokutu ako sankciu za uvedené porušenie“.
- 68 V odôvodnení č. 163 Rozhodnutia sa uvádza, že podľa článku 65 ods. 5 UO Komisia „mohla“ uložiť pokuty podnikom, ktoré mali určité protisúťažné správania, a že „obdobné právo bolo Komisii zverené článkom 23 nariadenia... č. 1/2003, ktoré Komisia uplatnila v tejto veci“.
- 69 Z odôvodnení Rozhodnutia tiež vyplýva, že odkaz na článok 65 UO v preambule sa týka odseku 1, čiže hmotnoprávneho ustanovenia adresovaného podnikom a združeniam podnikov a zakazujúceho určité protisúťažné správania, a odseku 5 v časti, v ktorej tento odsek stanovuje možnosť uložiť pokuty vo výške maximálne dvojnásobku obratu dosiahnutého pri výrobkoch, ktoré boli predmetom nekalej dohody. Odkaz na uplatniteľnosť článku 65 ods. 5 UO sa týka diskusie o zásade *lex mitior* s cieľom odôvodniť, že v tejto veci sa pri výpočte výšky pokuty uplatnilo toto ustanovenie a nie článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 (pozri odôvodnenia č. 162 až 168 a 178 Rozhodnutia).
- 70 Za týchto okolností treba usúdiť, že Rozhodnutie, ktorým Komisia konštatuje porušenie článku 65 ods. 1 UO a ukladá pokutu žalobcovi, má svoj právny základ v článku 7 ods. 1 nariadenia č. 1/2003, pokiaľ ide o určenie porušenia, a v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, pokiaľ ide o uloženie pokuty.

71 Preto treba v tomto štádiu konštatovať, že argumentácia žalobcu týkajúca sa zásady *lex mitior* a oznámenia z 18. júna 2002, ktoré podľa neho nemohlo predstavovať platný právny základ pre Rozhodnutie, nie je nijako relevantná, keďže právomoc Komisie sa v tomto prípade nezakladá ani na jednom, ani na druhom, ale na uvedených článkoch nariadenia č. 1/2003.

O právomoci Komisie určiť a sankcionovať porušenie článku 65 ods. 1 UO po uplynutí platnosti Zmluvy ESUO na základe nariadenia č. 1/2003

72 Žalobca v rámci svojich prvých dvoch žalobných dôvodov smerujúcich k zrušeniu v podstate tvrdí, že Komisia v dôsledku samotnej skutočnosti, že platnosť Zmluvy ESUO uplynula 23. júla 2002, stratila právomoc uložiť sankcie za porušenia článku 65 UO, a že neexistuje žiadne ustanovenie, ani prechodné, ani trvalé, ani v primárnom, ani v sekundárnom práve, ktoré by túto inštitúciu oprávňovalo na uplatnenie uvedeného článku. Skutočnosť, že v Rozhodnutí sa uplatňuje článok 65 UO v spojení s nariadením č. 1/2003, podľa neho v žiadnom prípade neposkytuje platný právny základ pre Rozhodnutie, keďže uvedené nariadenie zveruje Komisii právomoci len na vykonávanie článkov 81 ES a 82 ES.

73 Túto argumentáciu nemožno prijať.

74 V prvom rade je vhodné pripomenúť, že ustanovenie predstavujúce právny základ aktu, ktoré oprávňuje inštitúciu Spoločenstva na prijatie predmetného aktu, musí platiť v okamihu jeho prijatia (rozsudok Súdneho dvora zo 4. apríla 2000, Komisia/Rada, C-269/97, Zb. s. I-2257, bod 45), čo nepopierateľne platí v prípade článku 7 ods. 1 a článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, ktoré predstavujú právny základ Rozhodnutia.

- 75 V druhom rade je dôležité zdôrazniť, že zmluvy Spoločenstva zriadili jednotný právny poriadok (pozri v tomto zmysle stanovisko Súdneho dvora 1/91, už citované v bode 63 vyššie, bod 21; rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. júna 1991, Stahlwerke Peine-Salzgitter/Komisia, T-120/89, Zb. s. II-279, bod 78), v rámci ktorého, ako to odráža článok 305 ods. 1 ES, Zmluva ESUO predstavovala osobitný režim, ktorý bol výnimkou z pravidiel všeobecnej povahy stanovených Zmluvou ES.
- 76 Zmluva ESUO tak podľa článku 305 ods. 1 ES predstavovala *lex specialis* ako výnimku z *lex generalis*, ktorým je Zmluva ES (rozsudok Súdneho dvora z 24. októbra 1985, Gerlach, 239/84, Zb. s. 3507, body 9 až 11; stanovisko Súdneho dvora 1/94 z 15. novembra 1994, Zb. s. I-5267, body 25 až 27, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. júna 2001, ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi/Komisia, T-6/99, Zb. s. II-1523, bod 102).
- 77 Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o fungovanie spoločného trhu, pravidlá Zmluvy ESUO a všetky ustanovenia prijaté na jej uplatnenie zostali v platnosti napriek vzniku Zmluvy ES (rozsudky Súdneho dvora Gerlach, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 9, a z 24. septembra 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano/Komisia, C-74/00 P a C-75/00 P, Zb. s. I-7869, bod 100).
- 78 Pokiaľ však niektoré otázky neboli predmetom ustanovení Zmluvy ESUO alebo právnej úpravy prijatej na jej základe, na výrobky patriace pod Zmluvu ESUO sa mohli aj pred uplynutím platnosti Zmluvy ESUO uplatňovať Zmluva ES a ustanovenia prijaté na jej vykonanie (rozsudky Súdneho dvora z 15. decembra 1987, Deutsche Babcock, 328/85, Zb. s. 5119, bod 10, a Falck a Acciaierie di Bolzano/Komisia, už citovaný v bode 77 vyššie, bod 100; pozri tiež v tomto zmysle stanovisko 1/94, už citované v bode 76 vyššie, bod 27).
- 79 Podľa článku 97 Zmluvy ESUO sa jej platnosť skončila 23. júla 2002. V dôsledku toho sa 24. júla 2002 rozšírila pôsobnosť všeobecného režimu vyplývajúceho zo Zmluvy ES na oblasti, ktoré sa pôvodne riadili Zmluvou ESUO.

80 Hoci sukcesia právneho rámca Zmluvy ES vo vzťahu k právnemu rámcu Zmluvy ESUO spôsobila od 24. júla 2002 zmenu právnych základov, postupov a uplatniteľných hmotnoprávnych predpisov, táto zmena patrí do kontextu jednotnosti a kontinuity právneho poriadku Spoločenstva a jeho cieľov (rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, *González y Díez/Komisia*, T-25/04, Zb. s. I-3121, bod 55; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 18. júla 2007, *Lucchini*, C-119/05, Zb. s. I-6199, bod 41), ako to správne zdôrazňuje Komisia v odôvodneniach č. 65 až 67 Rozhodnutia.

81 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zriadenie a udržiavanie režimu voľnej hospodárskej súťaže, v rámci ktorého sú zabezpečené normálne podmienky hospodárskej súťaže a z ktorého vychádzajú pravidlá v oblasti štátnej pomoci a kartelov medzi podnikmi, predstavuje jeden z podstatných cieľov tak Zmluvy ES (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 29. júna 2006, *SGL Carbon/Komisia*, C-308/04 P, Zb. s. I-5977, bod 31), ako aj Zmluvy ESUO (pozri v tomto zmysle stanovisko Súdneho dvora 1/61 z 13. decembra 1961, Zb. s. 505, 519; rozsudok Súdneho dvora z 21. júna 2001, *Moccia Irme a i./Komisia*, C-280/99 P až C-282/99 P, Zb. s. I-4717, bod 33; rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. marca 1999, *Thyssen Stahl/Komisia*, T-141/94, Zb. s. II-347, body 265, 299 až 304).

82 V tomto kontexte platí, že hoci pravidlá Zmlúv ESUO a ES upravujúce oblasť kartelov sa v určitej miere odlišujú, je vhodné zdôrazniť, že pojmy dohoda a zosúladené postupy podľa článku 65 ods. 1 UO zodpovedajú pojmom dohoda a zosúladené postupy v zmysle článku 81 ES, a že tieto dve ustanovenia vykladá súd Spoločenstva rovnakým spôsobom (pozri v tomto zmysle rozsudok *Thyssen Stahl/Komisia*, už citovaný v bode 81 vyššie, body 262 až 272 a 277). Sledovanie cieľa neskreslenej hospodárskej súťaže v oblastiach pôvodne patriacich do spoločného trhu uhlia a ocele nie je teda z dôvodu uplynutia platnosti Zmluvy ESUO prerušené, keďže tento cieľ sa sleduje takisto v rámci Zmluvy ES, a to zo strany tej istej inštitúcie, Komisie, správneho orgánu povereného vykonávaním a rozvojom politiky hospodárskej súťaže vo všeobecnom záujme Spoločenstva (pozri analogicky rozsudok *Gonzalez y Díez/Komisia*, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 55).

83 Kontinuita právneho poriadku Spoločenstva a jeho cieľov, ktoré riadia jeho činnosť, si teda vyžaduje, aby Európske spoločenstvo ako nástupca Európskeho spoločenstva uhlia

a ocele v rámci vlastného procesného rámca zabezpečovalo, pokiaľ ide o situácie vzniknuté podľa Zmluvy ESUO, dodržiavanie práv a povinností, ktoré vznikli *eo tempore* tak členským štátom, ako aj jednotlivcom podľa Zmluvy ESUO a pravidiel prijatých na jej vykonanie. Táto požiadavka platí o to viac, že narušenie hospodárskej súťaže vyplývajúce z nedodržiavania pravidiel v oblasti kartelov môže rozšíriť svoje účinky z hľadiska času aj na obdobie po uplynutí platnosti Zmluvy ESUO, keď už platí Zmluva ES. (pozri analogicky rozsudok Gonzalez y Díez/Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 56).

84 Z uvedeného vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca, sa nariadenie č. 1/2003 a konkrétnejšie jeho článok 7 ods. 1 a jeho článok 23 ods. 2 musia vykladať v tom zmysle, že umožňujú Komisii, aby po 23. júli 2002 určila a sankcionovala kartely vytvorené v oblastiach patriacich z hľadiska *ratione materiae* a *ratione temporis* do pôsobnosti Zmluvy ESUO (pozri analogicky rozsudok Gonzalez y Díez/Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 57), a to napriek tomu, že citované ustanovenia uvedeného nariadenia článok 65 UO výslovne nespomínajú.

85 Okrem toho je potrebné uviesť, že uplatnenie pravidiel Zmluvy ES v oblasti pôvodne upravenej Zmluvou ESUO musí v rámci právneho poriadku Spoločenstva dodržiavať zásady riadiace uplatňovanie právneho predpisu z hľadiska času. V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že hoci procesné predpisy sa vo všeobecnosti majú uplatňovať na všetky spory prejednávané v okamihu nadobudnutia ich platnosti, uvedené neplatí o hmotnoprávných predpisoch. Hmotnoprávne predpisy totiž musia byť na účely zabezpečenia dodržiavania zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery vykladané ako pravidlá vzťahujúce sa na situácie vzniknuté pred nadobudnutím ich platnosti iba vtedy, ak z ich znenia, účelu alebo systému jasne vyplýva, že im má byť takýto účinok priznaný (rozsudky Súdneho dvora z 12. novembra 1981, Meridionale Industria Salumi a i., 212/80 až 217/80, Zb. s. 2735, bod 9, a z 10. februára 1982, Bout, 21/81, Zb. s. 381, bod 13; rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. februára 1998, Eyckeler & Malt/Komisia, T-42/96, Zb. s. II-401, bod 55).

86 Z tohto hľadiska, pokiaľ ide o otázku hmotnoprávných ustanovení uplatniteľných na právnu situáciu definitívne vzniknutú pred uplynutím platnosti Zmluvy ESUO, kontinuita právneho poriadku Spoločenstva a požiadavky týkajúce sa zásad právnej

istoty a ochrany legitímnej dôvery ukladajú uplatnenie hmotnoprávnych ustanovení prijatých na základe Zmluvy ESUO na skutkové okolnosti patriace do ich pôsobnosti z hľadiska *ratione materiae* a *ratione temporis*. Okolnosť, podľa ktorej z dôvodu uplynutia platnosti Zmluvy ESUO už predmetný právny rámec v čase, keď sa vykonáva posúdenie skutkového stavu, nie je platný, tento záver nemení, keďže toto posúdenie sa týka právnej situácie definitívne vzniknutej v období, keď boli uplatniteľné hmotnoprávne ustanovenia prijaté na základe Zmluvy ESUO (rozsudok Gonzalez y Díez/Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 59).

87 V tejto veci bolo Rozhodnutie prijaté na základe článku 7 ods. 1 a článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 ako výsledok konania vedeného v súlade s uvedeným nariadením. Ustanovenia týkajúce sa právneho základu a konania prebiehajúceho až do prijatia Rozhodnutia patria medzi procesné pravidlá v zmysle judikatúry uvedenej v bode 85 vyššie. Keďže Rozhodnutie bolo prijaté po uplynutí platnosti Zmluvy ESUO, Komisia oprávnené uplatnila normy obsiahnuté v nariadení č. 1/2003 (pozri analogicky rozsudok Gonzalez y Díez/Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 60, a, a *contrario*, rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. októbra 2007, SP a i./Komisia, T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 a T-98/03, Zb. s. II-4331).

88 V tejto súvislosti treba uviesť, že na rozdiel od tvrdení žalobcu článok 23 nariadenia č. 1/2003 nepredstavuje hmotnoprávne ustanovenie, ktorého účelom v zmysle jeho samotnej definície nie je poskytnúť právny základ konaniu Komisie, a to práve na rozdiel od citovaného článku, ktorý oprávňuje Komisiu ukladať pokuty podnikom a združeniam podnikov, ktoré porušili články 81 ES a 82 ES.

89 Pokiaľ ide o hmotnoprávne ustanovenia, treba poukázať na to, že Rozhodnutie sa týka právnej situácie definitívne vzniknutej pred uplynutím platnosti Zmluvy ESUO, ku ktorému došlo 23. júla 2002, keďže obdobie porušovania sa začalo 16. decembra 1993 a skončilo 31. decembra 1994. Pri neexistencii akéhokoľvek retroaktívneho účinku hmotného práva hospodárskej súťaže uplatniteľného od 24. júla 2002 treba konštatovať, že článok 65 ods. 1 UO predstavuje uplatniteľné hmotnoprávne ustanovenie, ktoré Komisia skutočne uplatnila v Rozhodnutí, pričom sa pripomína, že práve z povahy *lex generalis* Zmluvy ES vo vzťahu k Zmluve ESUO, zakotvenej v článku 305 ES, vyplýva, že

osobitný režim vychádzajúci zo Zmluvy ESUO a pravidiel prijatých na jeho vykonanie sú podľa zásady *lex specialis derogat legi generali* jedinými uplatniteľnými ustanoveniami na situácie vzniknuté pred 24. júlom 2002.

- 90 Z predchádzajúcich úvah ako celku vyplýva, že prvé dva žalobné dôvody smerujúce k zrušeniu, ktoré uviedol žalobca a ktoré vychádzajú z porušenia zásady *nulla poena sine lege* a z nezákonnej povahy uplatnenia nariadenia č. 1/2003 v spojení s článkom 65 UO, treba zamietnuť.

3. O právnej sile rozhodnutej veci a o platnosti vyhlásenia z 23. júla 1997

- 91 Je dôležité zdôrazniť, že v rámci tretieho žalobného dôvodu smerujúceho k zrušeniu a vychádzajúceho z porušenia právnej sily rozhodnutej veci obaja účastníci konania vo svoj prospech uvádzajú pojem právnej sily rozhodnutej veci s cieľom vyvodiť z toho diametrálne odlišné závery.
- 92 Žalobca tvrdí, že Súdny dvor v bode 88 svojho rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovaného v bode 27 vyššie, rozhodol, že nie je hmotne zodpovedný za konania Thyssen-u, a že tento bod má v súčasnosti právnu silu rozhodnutej veci. Komisia naopak tvrdí, že v Rozhodnutí sa opiera o to, že v rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovanom v bode 24 vyššie, potvrdenom Súdnym dvorom, bola uznaná platnosť vyhlásenia z 23. júla 1997, ktorým žalobca potvrdil, že preberá zodpovednosť za akty, ktoré vykonal Thyssen, čo už v súčasnosti nemožno spochybníť z dôvodu právnej sily rozhodnutej veci, ktorú má tento právny bod rozhodnutý sudcom Spoločenstva.

93 Svojím štvrtým žalobným dôvodom vychádzajúcim z nezákonnosti uloženia pokuty založenej na vyhlásení z 23. júla 1997 však chce žalobca spochybníť práve uvedený právny bod prostredníctvom tvrdenia, že uvedené vyhlásenie nemôže byť platným základom pre pripísanie zodpovednosti za konania Thyssen-u a pre následnú sankciu, a to vzhľadom na jeho skutočný obsah a na jeho nezlučiteľnosť s právnou úpravou Spoločenstva v oblasti kartelov.

94 Za týchto okolností je potrebné skúmať tretí a štvrtý žalobný dôvod smerujúci k zrušeniu spoločne, keďže odpoveď na jeden z nich podmieňuje prípustnosť druhého. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že hoci Komisia v rámci diskusie týkajúcej sa štvrtého žalobného dôvodu smerujúceho k zrušeniu výslovne neuvádza námietku neprípustnosti vychádzajúcu z právnej sily rozhodnutej veci, uvádza ju vo svojich písomnostiach týkajúcich sa tretieho žalobného dôvodu, ktorý je neoddeliteľne spojený so štvrtým žalobným dôvodom smerujúcim k zrušeniu. V každom prípade je otázka týkajúca sa právnej sily rozhodnutej veci otázkou verejného poriadku, v dôsledku čoho sa ňou súd musí zaoberať *ex officio* [pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 1. júna 2006, P&O European Ferries (Vizcaya) a Diputación Foral de Vizcaya/Komisia, C-442/03 P a C-471/03 P, Zb. s. I-4845, bod 45].

Tvrdenia účastníkov konania

95 Žalobca v rámci tretieho žalobného dôvodu smerujúceho k zrušeniu tvrdí, že Súdny dvor v bode 88 svojho rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovaného v bode 27 vyššie, rozhodol, že nie je hmotne zodpovedný za konania Thyssen-u, a že tento bod je v súčasnosti *res iudicata*, čo vo vzťahu ku Komisii predstavuje dôvod neprípustnosti.

96 Súdny dvor údajne oprel tento záver na jednej strane o to, že v tomto prípade konštatoval neexistenciu nástupníctva z ekonomického hľadiska a z hľadiska jednotnosti postupov a na druhej strane o skutočnosť, že ani vyhlásenie z 23. júla 1997, ani ďalšie vyhlásenia urobené v rámci správneho konania neumožňujú pripísať TKS zodpovednosť za porušujúce správanie Thyssen-u.

- 97 Tvrdenie Komisie, podľa ktorého Súdny dvor v bode 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisía, už citovanom v bode 27 vyššie, nemohol vylúčiť materiálnu zodpovednosť TKS, keďže v uvedenom bode odkazoval na vzájomné odvolanie Komisie, ktoré sa netýkalo prevodu zodpovednosti na TKS, nemožno podľa žalobcu prijať.
- 98 Žalobca tvrdí, že dokonca aj za predpokladu, že v rámci skúmania vzájomného odvolania nie je potrebné konštatovanie týkajúce sa otázky prevodu zodpovednosti, nevyplýva z toho, že bod 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisía, už citovaného v bode 27 vyššie, nie je relevantný. Súdny dvor môže v odôvodneniach svojho rozsudku voľne konštatovať neexistenciu prevodu zodpovednosti, hoci Komisia túto otázku výslovne vo svojom odvolaní neuviedla, a účastníci konania musia toto konštatovanie rešpektovať.
- 99 Súdny dvor vo svojom rozsudku ThyssenKrupp/Komisía, už citovanom v bode 27 vyššie, podľa žalobcu najprv v bodoch 82 až 87 potvrdil rozhodnutie Súdu prvého stupňa zrušiť rozhodnutie Komisie z dôvodu procesných pochybení, a následne v bode 88 rozvinul dodatočné tvrdenie na určenie neplatnosti rozhodnutia Komisie tým, že spresnil, že nezávisle od uvedených procesných pochybení nemohol byť TKS hmotne zodpovedný za konania Thyssen-u.
- 100 Žalobca vysvetľuje, že Súdny dvor v bode 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisía, už citovaného v bode 27 vyššie, uvádza, že vyhlásenia TKS urobené počas správneho konania a spomenuté v bodoch 85 a 86 uvedeného rozsudku neumožňujú pripísať mu zodpovednosť za konania Thyssen-u, a že bod 85 uvedeného rozsudku navyše výslovne uvádza vyhlásenie z 23. júla 1997. Terminológia, ktorú si zvolil Súdny dvor, je úplne explicitná. Ak by totiž Súdny dvor chcel v bode 88 citovaného rozsudku odkázať len na procesné pochybenie, ako to predpokladá Komisia, nerozhodol by, že Komisia má zakázané „pripísať zodpovednosť žalobcovi“, čo je výraz použitý Súdny dvorom.

- 101 Údaje obsiahnuté v bode 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovanom v bode 27 vyššie, by okrem toho údajne nemali zmysel, ak by odkazovali len na procesné pochybenia, pretože táto otázka už bola vyčerpávajúco riešená v bodoch 85 až 87 uvedeného rozsudku. Ak by sa Súdny dvor nechcel v bode 88 citovaného rozsudku vyjadriť k prevodu zodpovednosti, nekonštatoval by v jeho prvých dvoch vetách, že Thyssen naďalej existoval a že preto nemožno na základe judikatúry vytvorenej rozsudkom Súdneho dvora z 8. júla 1999, Komisia/Anic Partecipazioni (C-49/92 P, Zb. s. I-4125), pripísať zodpovednosť TKS. Podľa žalobcu vzhľadom na to, že už došlo k procesným pochybeniam, ktorých následkom bola neplatnosť rozhodnutia Komisie, môže skutočnosť, že Súdny dvor v prvých dvoch vetách bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovaného v bode 27 vyššie, zaujal stanovisko k otázke prevodu zodpovednosti, znamenať len to, že chcel takto doplniť odôvodnenie zamietnutia vzájomného odvolania podaného Komisiou. Dodatočné odôvodnenie Súdneho dvora uvedené v týchto prvých dvoch vetách je úplné len vtedy, ak aj tretia veta odkazuje na otázku hmotného prevodu zodpovednosti, pretože inak by táto otázka ostala bez odpovede, pokiaľ ide o vyhlásenie z 23. júla 1997.
- 102 Žalobca dodáva, že talianske znenie rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovaného v bode 27 vyššie, ktoré uvádza Komisia na podporu svojho výkladu bodu 88 uvedeného rozsudku, nie je relevantné, pretože jazykom konania je nemčina, a že tento výklad je aj tak chybný z lingvistického hľadiska.
- 103 Žalobca ešte uvádza, že nezávisle od výkladu bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovaného v bode 27 vyššie, je neexistencia prevodu zodpovednosti odôvodnená aj z hmotnoprávneho hľadiska. Z judikatúry podľa neho vyplýva, že právny nástupca nemôže byť braný na zodpovednosť za porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, ktorých sa dopustil jeho predchodca, pokiaľ tento predchodca ešte existuje, čo je prípad Thyssen-u. Komisia údajne vo svojich písomnostiach v súčasnosti tento záver pripúšťa.
- 104 Žalobca napokon tvrdí, že na rozdiel od tvrdení Komisie nie je tretí žalobný dôvod neprípustný, keďže nemožno voči nemu argumentovať „právnu silou“ rozsudku Krupp

Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisija, už citovaného v bode 24 vyššie, ktorý odkazuje len na rozhodnutie 98/247, ktoré nie je predmetom jeho žaloby. Keďže všeobecne sa k zákonnosti Rozhodnutia ešte nevyjadril žiadny súd, Rozhodnutie nie je právne vykonateľné, a preto nemôže byť tretí žalobný dôvod neprípustný z dôvodu právnej sily rozhodnutej veci.

105 V rámci štvrtého žalobného dôvodu smerujúceho k zrušeniu žalobca tvrdí, že vyhlásením z 23. júla 1997 chcel vyjadriť svoj súhlas, „aby Komisia mohla pokračovať v konaní týkajúcom sa celého porušenia výlučne proti [nemu] a nie paralelne a navyše aj proti Thyssen-u“. Toto vyhlásenie nemôže zakladať zodpovednosť TKS a prevod povinnosti zaplatiť pokutu.

106 Tvrdí, že v predchádzajúcom konaní a v rámci konania, ktoré viedlo k prijatiu Rozhodnutia, veľmi jasne preukázal, že vyhlásenie z 23. júla 1997 nemožno považovať za prevzatie zodpovednosti za zaplatenie pokút. Vyhovenie opačnej požiadavke Komisie by viedlo k tomu, že vôľam účastníkov konania by sa priradil diametrálne odlišný význam od ich skutočného významu, ako bol zjavný v čase prijatia Rozhodnutia.

107 Dokonca aj za predpokladu, že vyhlásenie z 23. júla 1997 by bolo možné vykladať tak, že obsahuje „prevzatie zodpovednosti“, neznamenalo by to, že TKS by mohol byť zaviazaný zaplatiť pokutu dlhovanú Thyssen-om, keďže toto súkromné vyhlásenie má len deklaratórny účinok, ktorý nezakladá práva. Takéto vyhlásenie nemôže zmeniť postavenie adresáta vyplývajúce priamo z primárneho práva a nevyvoláva účinky ani

z hľadiska hmotného práva, ani z hľadiska procesného práva, pretože je nezlučiteľné s právnou úpravou týkajúcou sa pokút v oblasti kartelov. Táto právna úprava nepopierateľne patrí do oblasti verejného práva, „najmä trestného práva a práva sankcií“. Samostatné súkromné vyhlásenia urobené subjektmi súkromného práva nemôžu zmeniť právne následky verejného práva, „*a fortiori* trestného práva a práva sankcií“. Táto zásada pochádza z rímskeho práva (*jus publicum privatorum pactis mutari non potest*) a uplatňuje sa v právnych poriadkoch členských štátov, čím zakladá spoločnú právnu tradíciu členských štátov, ktorú má Komisia rešpektovať.

108 K tomuto záveru by podľa žalobcu bolo potrebné dospieť aj vtedy, ak by Komisia schválila vyhlásenie o prevzatí zodpovednosti, keďže inštitúcia nemá právomoc odkloniť sa od právnej úpravy upravujúcej pokuty uložené v oblasti kartelov. Žalobca zdôrazňuje, že v rozhodnutí z 19. januára 2005, MCAA (vec COMP/E — 1/C.37773), sama Komisia usúdila, že súkromné vyhlásenie o prevzatí zodpovednosti nemôže spôsobiť prevod zodpovednosti za zaplatenie pokút uložených v rámci práva kartelov. Podľa žalobcu „zodpovednosť za zaplatenie pokút naďalej prináleží adresátovi, a to aj vtedy, ak chce Komisia uložiť pokutu inému adresátovi ako tomu, kto je zodpovedný na základe primárneho a sekundárneho práva Spoločenstva“. To zostáva pravdou aj v prípadoch, keď by podniky zdieľali vôľu Komisie uložiť povinnosť zaplatiť pokutu inému adresátovi ako skutočne zodpovednej osobe. V každom prípade je potrebné vylúčiť možnosť takejto voľnej úvahy Komisie, pretože to „hraničí“ so svojvôľou.

109 Komisia tvrdí, že prípustnosť tretieho žalobného dôvodu naráža na skutočnosť, že konštatovanie možnosti sankcie založenej na vyhlásení z 23. júla 1997, uvedené v rozsudku Súdu prvého stupňa Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/ Komisia, už citovanom v bode 24 vyššie, už nadobudlo právoplatnosť rozhodnutej veci. V každom prípade žalobca nemá záujem na konaní umožňujúci spochybníť túto možnosť sankcie, ktorú doteraz nepopieral. Táto neexistencia záujmu na konaní odôvodňuje aj neprípustnosť štvrtého žalobného dôvodu smerujúceho k zrušeniu, vychádzajúceho z nezákonnosti uloženia pokuty založenej na vyhlásení z 23. júla 1997, ktorý je v každom prípade nedôvodný.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 110 Na úvod je potrebné uviesť, že záujem žalobcu na konaní proti Rozhodnutiu, ktoré mu ukladá pokutu 3 168 000 eur, je nepopierateľný, a že tretí žalobný dôvod smerujúci k zrušeniu a vychádzajúci z porušenia právnej sily rozhodnutej veci nemôže byť vyhlásený za neprípustný len z dôvodu, že žalobca v konaní, ktoré viedlo k rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisía, už citovanému v bode 24 vyššie, napadol len výklad vyhlásenia z 23. júla 1997, podľa ktorého toto vyhlásenie obsahuje vzdanie sa jeho práva byť vypočutý.
- 111 Preto treba vecne skúmať argumentáciu žalobcu.
- 112 V tejto súvislosti je namieste pripomenúť, že Súdny dvor uznal zásadnú dôležitosť zásady právnej sily veci rozhodnutej s konečnou platnosťou tak v právnom poriadku Spoločenstva, ako aj vo vnútroštátnych právnych poriadkoch. Na to, aby sa zabezpečili stabilita práva a právnych vzťahov a riadny výkon spravodlivosti, je totiž dôležité, aby sa už nemohli spochybniť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými po vyčerpaní dostupných opravných prostriedkov alebo po uplynutí lehôt stanovených pre tieto opravné prostriedky (rozsudky Súdneho dvora z 30. septembra 2003, Köbler, C-224/01, Zb. s. I-10239, bod 38, a zo 16. marca 2006, Kapferer, C-234/04, Zb. s. I-2585, bod 20).
- 113 Podľa dobre ustálenej judikatúry sa právna sila rozhodnutej veci spája len so skutkovými a právnymi bodmi, ktoré boli skutočne alebo nutne rozhodnuté predmetným súdnym rozhodnutím (rozsudok Súdneho dvora z 19. februára 1991, Taliansko/Komisía, C-281/89, Zb. s. I-347, bod 14; uznesenie Súdneho dvora z 28. novembra 1996, Lenz/Komisía, C-277/95 P, Zb. s. I-6109, bod 50, a rozsudok Súdneho dvora z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisía, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Zb. s. I-8375, bod 44).

O dosahu rozsudku Súdu prvého stupňa Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia

¹¹⁴ Z bodov 51 až 52 a 55 až 68 rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovaného v bode 24 vyššie, vyplýva:

- sám žalobca opisuje ako nespornú skutočnosť prevzatie zodpovednosti za porušenie, ktorého sa dopustil Thyssen, bez toho, aby vyjadril akékoľvek obmedzenie alebo výhradu vo vzťahu k hodnote vyhlásenia z 23. júla 1997,

- Súd prvého stupňa výslovne uviedol skutočnosť, že TKS nepoprel možnosť Komisie pripísať mu zodpovednosť za porušujúce správanie vytýkané Thyssen-u,

- Súd prvého stupňa jasne pripustil možnosť Komisie pripísať TKS na základe vyhlásenia z 23. júla 1997 zodpovednosť za porušujúce správanie vytýkané Thyssen-u od decembra 1993 do 1. januára 1995,

- článok 1 rozhodnutia 98/247 bol zrušený, v časti, v ktorej pripísal TKS zodpovednosť za porušenie vytýkané Thyssen-u, len z dôvodu, že vyhlásenie z 23. júla 1997 nebolo možné vykladať tak, že zahŕňa „aj“ vzdanie sa práva žalobcu byť vypočutý v súvislosti so skutočnosťami vytýkanými Thyssen-u, keďže táto chybná koncepcia Komisie o dosahu uvedeného vyhlásenia viedla k porušeniu práva TKS na obhajobu,

- diskusii a následnému záveru Súdu prvého stupňa o porušení práva TKS na obhajobu predchádzalo nutné určenie platnosti vyhlásenia z 23. júla 1997, ktorým TKS potvrdil, že preberá zodpovednosť za akty vykonané Thyssen-om.

115 Vo výroku rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisía, už citovaného v bode 24 vyššie, Súd prvého stupňa zrušil článok 1 rozhodnutia 98/247 v časti, v ktorej pripísal TKS zodpovednosť za porušenie článku 65 UO, ktorého sa dopustil Thyssen, znížil pokutu TKS o výšku pokuty, ktorá mu bola uložená z dôvodu porušenia zo strany Thyssen-u, pričom výšku pokuty, ktorá bola napokon uložená TKS, stanovil na 4 032 000 eur, a v zostávajúcej časti žalobu zamietol.

O dosahu rozsudku Súdneho dvora ThyssenKrupp/Komisía

116 Žalobca podal proti rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisía, už citovanému v bode 24 vyššie, odvolanie, v ktorom v podstate navrhol, aby Súdny dvor:

- zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa zamietol jeho žalobu,
- zmenil článok 1 rozhodnutia č. 98/247 a zmenil obdobie porušenia v rozsahu, v akom sa ho týka,
- znížil v rovnakom pomere výšku pokuty, ktorá mu je uložená podľa článku 2 rozhodnutia č. 98/247,

- subsidiárne, pokiaľ ide o dva predchádzajúce body odvolacieho návrhu, vrátil vec Súdu prvého stupňa.

117 TKS uviedol na podporu svojho odvolania tri dôvody zrušenia:

- nesprávne právne posúdenie trvania porušenia,
- nesprávny výpočet výšky paušálnej pokuty,
- nesprávne právne posúdenie, pokiaľ ide o dôsledky spolupráce TKS počas vyšetrovania voči zníženiu výšky pokuty.

118 Z predchádzajúceho vyplýva, že odvolanie žalobcu sa netýkalo posúdenia prevodu zodpovednosti Thyssen-u na TKS Súdom prvého stupňa.

119 Komisia podala proti rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/ Komisia, už citovanému v bode 24 vyššie, vzájomné odvolanie, v ktorom v podstate navrhovala, aby Súdny dvor:

- zamietol odvolanie,

- subsidiárne, v prípade, ak by bol napadnutý rozsudok zrušený, zamietol návrh na zníženie výšky pokuty,

- zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa:
  - i) zrušil článok 1 rozhodnutia 98/247, ktorým bola TKS pripísaná zodpovednosť za porušenie, ktorého sa dopustil Thyssen;

  - ii) stanovil TKS nižšiu pokutu, ako je pokuta vo výške 7 596 000 eur uložená podľa článku 2 rozhodnutia 98/247;

  - iii) zaviazal Komisiu, aby znášala vlastné trovy konania.

¹²⁰ Komisia uvádzala na podporu vzájomného odvolania tri dôvody:

- skreslenie určitých dôkazných materiálov a nesprávne právne posúdenie prevodu zodpovednosti Thyssen-u na TKS,

- nesprávne posúdenie podmienok vyžadovaných v oblasti dodržiavania práva na obhajobu,

— nesprávne posúdenie existencie zásahu do výkonu práva na obhajobu.

- 121 Predmetom diskusie medzi účastníkmi konania je výklad obsahu odpovede Súdneho dvora na prvý dôvod vzájomného odvolania, konkrétnejšie bod 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovaného v bode 27 vyššie, pričom tento výklad je nutne spojený s obsahom uvedeného dôvodu a s presnými pojmami argumentácie, ktorú Komisia uviedla na jeho podporu.
- 122 V tejto súvislosti z bodov 73 až 79 rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovaného v bode 27 vyššie, vyplýva, že Komisia v prvom dôvode vzájomného odvolania zjavne nemala v úmysle spochybníť skutočnosť, že Súd prvého stupňa uznal, že Komisia má na základe vyhlásenia z 23. júla 1997 právo pripísať TKS zodpovednosť za porušujúce správanie vytykávané Thyssen-u, a že chcela spochybníť len následný záver Súdu prvého stupňa, podľa ktorého nemohlo byť uvedené vyhlásenie vykladané tak, že zahŕňa aj vzdanie sa práva TKS byť vypočutý v súvislosti so skutočnosťami vytykávanými Thyssen-u.
- 123 Pokiaľ ide o obsah odpovede Súdneho dvora na prvý dôvod vzájomného odvolania Komisie, žalobca tvrdí, že Súdny dvor najprv v bodoch 82 až 87 svojho rozsudku potvrdil rozhodnutie Súdu prvého stupňa zrušiť rozhodnutie Komisie z dôvodu procesných pochybení, a následne v bode 88 rozvinul dodatočný dôvod na určenie neplatnosti rozhodnutia Komisie tým, že spresnil, že nezávisle od uvedených procesných pochybení nemohol byť TKS hmotne zodpovedný za konania Thyssen-u.
- 124 Žalobca v prvom rade tvrdí, že ak by sa Súdny dvor nechcel v bode 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovaného v bode 27 vyššie, vyjadriť k prevodu zodpovednosti, nekonštatoval by v jeho prvých dvoch vetách, že Thyssen naďalej existoval a že preto nemožno na základe judikatúry vytvorenej rozsudkom Komisia/ Anic Partecipazioni, už citovaným v bode 101 vyššie, pripísať zodpovednosť za jeho konania TKS. Dodatočné odôvodnenie Súdneho dvora uvedené prvých dvoch vetách

bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisía, už citovaného v bode 27 vyššie, je úplné len vtedy, ak aj tretia veta odkazuje na otázku hmotného prevodu zodpovednosti, pretože inak by táto otázka ostala bez odpovede, pokiaľ ide o vyhlásenie z 23. júla 1997.

- 125 Súd prvého stupňa usudzuje, že toto prvé tvrdenie zjavne nesprávne hodnotí štruktúru posúdenia Súdneho dvora týkajúcu sa prvého dôvodu vzájomného odvolania, charakteristickú prísnu súvzťažnosťou odpovede Súdneho dvora a tvrdení uvádzaných Komisiou.
- 126 Súdny dvor najprv vo svojom rozsudku ThyssenKrupp/Komisía, už citovanom v bode 27 vyššie (body 80 až 87), preveruje, či záver Súdu prvého stupňa, podľa ktorého vyhlásenie z 23. júla 1997 nezahŕňa vzdanie sa práva TKS byť vypočutý, obsahuje nesprávne právne posúdenie z dôvodu skreslenia na jednej strane samotného vyhlásenia z 23. júla 1997 a na druhej strane iných dokumentov spomenutých v bodoch 76 a 77 rozsudku Súdneho dvora, konkrétne odpovedí TKS na oznámenia o výhradách a jeho list zo 17. decembra 1996.
- 127 Súdny dvor vo svojom rozsudku ThyssenKrupp/Komisía, už citovanom v bode 27 vyššie, body 81 a 82, pripomína a potvrdzuje platnosť uvedeného záveru Súdu prvého stupňa vo vzťahu k obsahu vyhlásenia z 23. júla 1997 a následne skúma a zamietá (body 83 až 86) tvrdenie Komisie týkajúce sa neexistencie zohľadnenia iných dôkazných prostriedkov súvisiacich s uvedeným vyhlásením Súdom prvého stupňa a ich následné skreslenie.
- 128 Záver o neexistencii skreslenia vyhlásenia z 23. júla 1997 a týchto iných dôkazných prostriedkov Súdom prvého stupňa (rozsudok ThyssenKrupp/Komisía, už citovaný v bode 27 vyššie, bod 87) však neznamená, že Súdny dvor ukončil posúdenie prvého dôvodu Komisie uvedeného vo vzájomnom odvolaní.

- 129 Následne totiž Súdny tvor skúma a zamietá aj iné tvrdenie Komisie o existencii výnimočných okolností, týkajúce sa toho, že TKS je údajným hospodárskym nástupcom Thyssen-u, ďalej zjavného jednotného postupu zo strany týchto dvoch subjektov a vyhlásení TKS v menu Thyssen-u počas správneho konania. Toto je jediným predmetom bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovaného v bode 27 vyššie, za ktorým hneď nasleduje záver o zamietnutí prvého dôvodu vzájomného odvolania.
- 130 Žalobca po druhé tvrdí, že Súdny dvor v bode 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovaného v bode 27 vyššie, uvádza jednoznačnou terminológiou, že „vyhlásenia“ TKS urobené počas správneho konania a spomenuté v bodoch 85 a 86 rozsudku „neumožňujú pripísať [TKS] zodpovednosť za konania Thyssen-u“ a že bod 85 uvedeného rozsudku sa výslovne vzťahuje práve na vyhlásenie z 23. júla 1997.
- 131 Zo samotného doslovného znenia tretej vety bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovaného v bode 27 vyššie, však vyplýva, že odkazuje len na záver analýzy vykonanej v bodoch 85 a 86 tohto rozsudku a že vyhláseniami, ktoré sú v ňom uvedené, sú vyhlásenia, ktoré už Súdny dvor posúdil, a to odpovede TKS na dve oznámenia o výhradách a jeho list zo 17. decembra 1996.
- 132 Vyhlásenie z 23. júla 1997 je síce v bode 85 rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovaného v bode 27 vyššie, spomenuté, zo znenia poslednej vety uvedeného bodu je však zjavné, že Súdny dvor v ňom pre potreby svojej úvahy presne rozlišuje vyhlásenia TKS o určitých činnostiach Thyssen-u pred ich nadobudnutím v roku 1995 od vyhlásenia z 23. júla 1997. Súdny tak usudzuje, že hoci žalobca vo svojej odpovedi na prvé oznámenie o výhradách a vo svojom liste zo 17. decembra 1996 predložil aj pripomienky týkajúce sa určitých činností Thyssen-u pred ich nadobudnutím v roku 1995, vyhlásenie z 23. júla 1997 neznamena, že TKS usúdil, že sa v plnej miere a dostatočne obhajoval v súvislosti s otázkou pripísateľnosti zodpovednosti za konania Thyssen-u tak, aby mu mohla Komisia dôvodne uložiť pokutu týkajúcu sa uvedených konaní bez jeho nového vypočutia.

- 133 Okrem toho Súdny dvor v tretej vete bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisía, už citovaného v bode 27 vyššie, uvádza vyhlásenia TKS „k činnostiam Thyssen-u“ urobené počas správneho konania, pričom táto formulácia umožňuje odlišovať ich od vyhlásenia z 23. júla 1997, ktorým TKS potvrdil, že preberá zodpovednosť za akty vykonané Thyssen-om, a odkazuje na formuláciu použitú v bode 85 uvedeného rozsudku, týkajúcu „pripomienok [ktoré predložil TKS,] k určitým činnostiam Thyssen-u pred ich nadobudnutím v roku 1995“.
- 134 Pokiaľ ide o formuláciu obsiahnutú v uvedenej tretej vete, podľa ktorej vyhlásenia, ktoré urobil TKS k činnostiam Thyssen-u počas správneho konania, neumožňujú „pripísať TKS zodpovednosť za konania Thyssen-u“ pred rokom 1995, túto formuláciu treba poňať z hľadiska veľmi presného účelu prvého dôvodu vzájomného odvolania a skutočnosti, že predmetná pasáž len odkazuje na záver analýzy, ktorú Súdny dvor vykonal v bodoch 85 a 86 rozsudku ThyssenKrupp/Komisía, už citovaného v bode 27 vyššie, a to z dôvodu čiastočnej paralely tvrdení, ktoré Komisia uviedla na podporu prvého dôvodu vzájomného odvolania.
- 135 Tretiu vetu bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisía, už citovaného v bode 27 vyššie, teda treba chápať tak, že Súdny dvor pripomenul, že vyhlásenia, ktoré urobil TKS k činnostiam Thyssen-u počas správneho konania, a to odpovede TKS na dve oznámenia o výhradách a jeho list zo 17. decembra 1996, neumožňujú usúdiť, že vyhlásenie z 23. júla 1997 zahŕňalo aj vzdanie sa jeho práva byť vypočutý, a následne pripísať TKS zodpovednosť za konania Thyssen-u pred rokom 1995, a to z dôvodu procesných pochybení spočívajúcich v porušení práva TKS na obhajobu.
- 136 Opačný výklad bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisía, už citovaného v bode 27 vyššie, ktorý podporuje žalobca, by viedol k pripusteniu toho, že Súdny dvor by bezdôvodne a jednoduchým odkazom zmenil konštatovanie týkajúce sa porušenia práva byť vypočutý na záver o prevode zodpovednosti, čo nemožno pripustiť.

137 Treba ešte zdôrazniť, že ak by sa mal bod 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovaného v bode 27 vyššie, vykladať tak, ako to robí žalobca, a to, že Súdny dvor údajne uviedol, že nezávisle od procesných pochybení nebolo možné vyhlásiť, že TKS je zodpovedný za konania Thyssen-u, Súdny dvor by nemal žiadny dôvod ešte sa vyjadrovať k druhému a tretiemu dôvodu vzájomného odvolania popierajúcim existenciu porušenia práva na obhajobu, čo však v bodoch 90 až 97 predmetného rozsudku urobil, pričom dospel k zamietnutiu uvedených dôvodov.

138 Z toho vyplýva, že tretí žalobný dôvod, podľa ktorého Komisia tým, že žalobcovi uložila pokutu za porušujúce správanie Thyssen-u, porušila právnu silu veci rozhodnutej Súdny dvorom v rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovanom v bode 27 vyššie, a to, že nemožno vyhlásiť, že TKS je zodpovedný za konania Thyssen-u, musí byť zamietnutý z dôvodu, že obsahuje nesprávny výklad bodu 88 uvedeného rozsudku.

O účinkoch právnej sily rozhodnutej veci

139 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že súd Spoločenstva usúdil, že Komisia mala výnimočne vzhľadom na vyhlásenie z 23. júla 1997 právo pripísať TKS zodpovednosť za správanie vytýkané Thyssen-u od decembra 1993 do prevodu činností Thyssen-u na TKS, ku ktorému došlo 1. januára 1995, ale že neumožnila TKS predložiť jeho pripomienky k uvedenému správaniu, a že teda TKS nemohol v tejto súvislosti vykonať svoje právo na obhajobu, čo odôvodnilo čiastočné zrušenie rozhodnutia 98/247.

140 Treba usúdiť, že tento právny bod bol skutočne súdom Spoločenstva rozhodnutý v zmysle judikatúry uvedenej v bode 113 vyššie, a že má preto právnu silu rozhodnutej veci, pričom sa pripomína, že táto právna sila sa nevzťahuje len na výrok zrušujúcich súdnych rozhodnutí. Vzťahuje sa aj na odôvodnenia, ktoré sú nutnou oporou výroku a ktoré sú z tohto dôvodu od neho neodlúčiteľné [pozri v tomto zmysle rozsudok P&O

European Ferries (Vizcaya) a Diputación Foral de Vizcaya/Komisía, už citovaný v bode 94 vyššie, bod 44, a tam citovanú judikatúru].

- 141 Rozsudok Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisía, už citovaný v bode 24 vyššie, potvrdený rozsudkom ThyssenKrupp/Komisía, už citovaným v bode 27 vyššie, na základe článku 233 ES, ukladajúceho inštitúcii, ktorej akt bol zrušený, povinnosť urobiť nevyhnutné opatrenia, aby vyhovelí predmetnému rozsudku, stanovil Komisii jedinú povinnosť odstrániť z aktu, ktorý má nahradiť zrušený akt, skutočne určenú nezákonnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok Limbursge Vinyl Maatschappij a i./Komisía, už citovaný v bode 113 vyššie, bod 48).
- 142 Práve to urobila Komisía v Rozhodnutí, ktorého prijatíu predchádzalo 5. apríla 2006 zaslanie oznámenia o výhradách TKS, ktorý naň odpovedal 17. mája 2006. Žalobca tak dostal možnosť predložiť svoje pripomienky k existencii a relevantnosti skutočností vytýkaných Thyssen-u.
- 143 V rámci tohto konania sa má Súd prvého stupňa vyjadriť k zákonnosti aktu nahrádzajúceho rozhodnutie 98/247, ktorým Komisía na základe formulácií rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisía, už citovaného v bode 24 vyššie, potvrdeného rozsudkom ThyssenKrupp/Komisía, už citovaným v bode 27 vyššie, týkajúcich sa vyhlásenia z 23. júla 1997, uložila žalobcovi pokutu 3 168 000 eur za konania Thyssen-u.
- 144 Napriek skutočnosti, že toto konanie sa týka aktu, ktorý je formálne odlišný od rozhodnutia 98/247, treba konštatovať, že právny bod prejednávaný v rámci tohto konania, týkajúci sa platnosti vyhlásenia z 23. júla 1997 ako právneho základu pre pripísanie konania Thyssen-u žalobcovi a pre následnú sankciu uloženú žalobcovi, už bol skúmaný a rozhodnutý s konečnou platnosťou súdom Spoločenstva, a má teda právnu silu rozhodnutej veci.

- 145 Táto právna sila rozhodnutej veci bráni tomu, aby bol tento právny bod znovu predložený Súdu prvého stupňa a aby ho skúmal.
- 146 Za týchto podmienok sa tvrdenie žalobcu, podľa ktorého v tejto veci nemožno voči nemu argumentovať žiadnou právnou silou rozhodnutej veci, keďže rozsudok Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovaný v bode 24 vyššie, sa týkal výlučne rozhodnutia 98/247, ktoré nie je predmetom tohto konania, javí ako úplne nerelevantné a treba ho vylúčiť.
- 147 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že štvrtý žalobný dôvod smerujúci k zrušeniu, vychádzajúci z nezákonnosti uloženia pokuty založenej na vyhlásení z 23. júla 1997, musí byť zamietnutý ako neprípustný, čo zbvuje odvolanie uvedeného vyhlásenia, ktoré žalobca vykonal na pojednávaní a ktoré bolo určené len na ilustráciu jeho argumentácie o jeho dosahu, akéhokoľvek významu.

4. O porušení „zásady presnosti“

Tvrdenia účastníkov konania

- 148 V rámci piateho žalobného dôvodu žalobca tvrdí, že Rozhodnutie porušuje „zásadu presnosti“, keďže Komisia neurčila s dostatočnou jasnosťou na jednej strane právny základ na uloženie sankcie a na druhej strane koncept „prevzatia zodpovednosti súkromným vyhlásením“.
- 149 Po prvé poukazuje na to, že Komisia tvrdí, že pokuta, ktorú uložila TKS, sa zakladá na „kombinácii noriem“, pričom prinajmenšom spája článok 65 UO s článkom 23 nariadenia č. 1/2003, čo je nepresné, pretože pokuta uložená na tomto základe nie je na rozdiel od toho, čo vyžaduje judikatúra, „predvídateľná pre všetkých, ktorých sa týka“.

Rozporné vysvetlenia poskytnuté Komisiou vo vyjadrení k žalobe ukazujú, že Komisia ani nevie, čomu sa táto kombinácia „má podobat“.

- 150 Nepresnosť kombinácie právnych základov je podľa žalobcu potvrdená skutočnosťou, že neumožňuje okrem iného určiť, či je uplatniteľná lehota na podanie opravného prostriedku jeden mesiac, ako stanovuje Zmluva ESUO, alebo dva mesiace, ako stanovuje Zmluva ES. Procesné nejasnosti spôsobené Komisiou predstavujú porušenie práva na obhajobu TKS.
- 151 Po druhé žalobca tvrdí, že Komisia konceptom „prevzatia zodpovednosti súkromným vyhlásením“ (odôvodnenia č. 125 a 127 Rozhodnutia) vypracovala *sui generis* prípad právneho nástupníctva, ktorý sa uplatňuje po prvýkrát v tejto veci a ktorý je nepresný, nedefinovaný a teda zjavne nezákonný aj z hľadiska svojho obsahu, aj z hľadiska podmienok svojho uplatňovania.
- 152 Tento nový koncept nevyplýva ani z primárneho práva Spoločenstva, ani zo sekundárneho práva, ani z judikatúry, charakteristickej opačným riešením definovaným v rozsudku Komisia/Anic Participazioni, už citovanom v bode 101 vyššie. Porušenie „zásady presnosti“ vyplýva aj zo skutočnosti, že Komisia vo svojom rozhodnutí z 19. januára 2005, MCAA, dokonca výslovne zaujala opačné stanovisko, a to, že samostatné súkromné vyhlásenie práve nevedie k prevodu zodpovednosti. Okrem toho Komisia vo svojom oznámení o výhradách ani nespomenula nový koncept, ktorý bude od daného okamihu uplatňovať pri postihovaní porušení práva kartelov.
- 153 Žalobca napokon uvádza, že skutočnosť, že Komisia neuviedla jasne a definitívne, o aký právny základ sa pri uložení sankcie opiera, mu umožňuje uviesť len predpoklady

o tomto základe. Následkom tohto konštatovania nemôže byť neprípustnosť tohto dôvodu navrhovaná Komisiou, ale len neplatnosť Rozhodnutia.

- 154 Komisia tvrdí, že argumentácia žalobcu o údajných „nejasnostiach spôsobených Komisiou“ je natoľko vágna, že žalobný dôvod musí byť zamietnutý ako neprípustný pre nepresnosť. Subsidiárne navrhuje, aby bol žalobný dôvod zamietnutý ako nedôvodný.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

O prípustnosti žalobného dôvodu

- 155 Komisia popiera prípustnosť piateho žalobného dôvodu pre jeho údajnú nepresnosť.
- 156 Z tohto hľadiska je potrebné pripomenúť, že podľa článku 44 ods. 1 rokovacieho poriadku musí žaloba, ktorou sa začína konanie, musí obsahovať stručné zhrnutie dôvodov, na ktorých je založená. Táto informácia musí byť dostatočne jasná a presná, aby žalovanému umožnila pripraviť svoje vyjadrenie a Súdu prvého stupňa rozhodnúť o žalobe, prípadne aj bez iných dodatočných informácií. Žaloba preto musí vysvetliť, v čom spočíva dôvod, na ktorom je založená, a jeho samotné abstraktné uvedenie teda nezodpovedá požiadavkám rokovacieho poriadku (rozsudky Súdu prvého stupňa z 12. januára 1995, Viho/Komisia, T-102/92, Zb. s. II-17, bod 68, a zo 14. mája 1998, Mo och Domsjö/Komisia, T-352/94, Zb. s. II-1989, bod 333).

- 157 V tejto veci z písomností žalobcu týkajúcich sa žalobného dôvodu vychádzajúceho z porušenia „zásady presnosti“ vyplýva, že žalobca v skutočnosti odkazuje na zásadu právnej istoty, ktorú podľa neho Komisia porušila na jednej strane z dôvodu nepresnosti právneho základu sankcie a na druhej strane z dôvodu pripísania zodpovednosti.
- 158 Treba konštatovať, že žalobca týmto poskytol dostatočne jasné a presné informácie, keďže nebránili Komisii odpovedať na predložené tvrdenia už v štádiu vyjadrenia k žalobe a keďže umožňujú Súdu prvého stupňa vykonávať svoju súdnu kontrolu.
- 159 Preto je potrebné vyhlásiť žalobný dôvod za prípustný a vecne ho skúmať.

O veci samej

- 160 Podľa dobre ustálenej judikatúry, na ktorú sa žalobca odvoláva vo svojich písomnostiach, musia byť právne predpisy Spoločenstva jasné a ich uplatňovanie predvídateľné pre všetkých, ktorých sa týkajú. Táto požiadavka právnej istoty si vyžaduje, aby záväzná povaha akéhokoľvek aktu, ktorý smeruje k vytvoreniu právnych účinkov, bola odvodená od ustanovenia práva Spoločenstva, ktoré stanovuje právnu formu aktu a ktoré v ňom musí byť výslovne uvedené ako právny základ (rozsudok Súdneho dvora zo 16. júna 1993, Francúzsko/Komisia, C-325/91, Zb. s. I-3283, bod 26). Súdny dvor tiež spresnil, že sankcia, aj ak nemá trestnú povahu, môže byť uložená len vtedy, ak spočíva na jasnom a jednoznačnom právnom základe (rozsudok Súdneho dvora z 25. septembra 1984, Könecke, 117/83, Zb. s. 3291, bod 11).
- 161 Pokiaľ ide v prvom rade o tvrdenie o nepresnosti právneho základu Rozhodnutia, žalobca tvrdí, že Rozhodnutie sa zakladá na „kombinácii noriem“, pričom prinajmenšom spája článok 65 UO s článkom 23 nariadenia č. 1/2003, čo je nepresné. Okrem

úplne nerelevantných úvah o údajných nepresnostiach vyjadrenia k žalobe žalobca tvrdí, že táto kombinácia je nepresná, pretože uložená pokuta nie je „predvídateľná pre všetkých, ktorých sa týka“, a že nepresnosť „koktailu právnych základov“ je pôvodom procesných nejasností, ktoré zakladajú porušenie práva na obhajobu.

162 Táto argumentácia žalobcu sa zakladá na chybnom predpoklade a treba ju zamietnuť.

163 Z Rozhodnutia jasne vyplýva, že jeho právnym základom, čiže ustanoveniami oprávňujúcimi Komisiu konať v dotknutej oblasti, sú výlučne článok 7 ods. 1 a článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, s vylúčením článku 65 UO. Odkaz na článok 65 UO v Rozhodnutí sa týka odseku 1, čiže hmotnoprávneho ustanovenia adresovaného podnikom a združeniam podnikov a zakazujúceho určité protisúťažné správania, a odseku 5 v časti, v ktorej tento odsek stanovuje možnosť uložiť pokuty vo výške maximálne dvojnásobku obratu dosiahnutého pri výrobkoch, ktoré boli predmetom nekalej dohody. Odkaz na uplatniteľnosť článku 65 ods. 5 UO sa týka diskusie o zásade *lex mitior* s cieľom odôvodniť, že v tejto veci sa pri výpočte výšky pokuty uplatnilo toto ustanovenie a nie článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 (pozri odôvodnenia č. 162 až 168 a 178 Rozhodnutia).

164 Obsah prvého a druhého žalobného dôvodu skúmaných vyššie preukazuje, že žalobca nemal skutočné nejasnosti, pokiaľ ide o právny základ Rozhodnutia.

165 Okrem výslovného odkazu na článok 7 ods. 1 a na článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 Komisia v odôvodnení č. 70 Rozhodnutia pripomenula znenie ustálenej judikatúry, podľa ktorej sa procesné predpisy vo všeobecnosti majú uplatňovať na všetky spory

prejednávanej v okamihu nadobudnutia ich platnosti, na rozdiel od hmotnoprávnych predpisov, ktoré sa zvyčajne vykladajú tak, že sa nevzťahujú na situácie vzniknuté pred nadobudnutím ich platnosti (rozsudok Meridionale Industria Salumi a i., už citovaný v bode 85 vyššie, bod 9). Okrem toho článok 4 Rozhodnutia výslovne uvádza, že Rozhodnutie je exekučným titulom „v súlade s článkom 256 [ES]“, pričom toto rozhodnutie bolo doručené žalobcovi prostredníctvom listu, ktorý mu spresňoval, že toto doručenie sa uskutočnilo „v súlade s článkom 254 [ES]“.

166 Za týchto okolností nebolo žiadnych pochyb o tom, že žaloba proti Rozhodnutiu, prijatému viac ako štyri roky po uplynutí platnosti Zmluvy ESUO, sa mala podať v súlade s ustanoveniami článku 230 EŠ a rokovacieho poriadku, a že článok 23 Štatútu Súdneho dvora ESUO sa v žiadnom prípade nemohol uplatniť.

167 Okrem toho treba konštatovať, že žalobca neposkytuje žiadne vysvetlenie na podporu osobitnej výhrady, podľa ktorej je právny základ nepresný, pretože uložená pokuta nie je „predvídateľná pre všetkých, ktorých sa týka“, a že v každom prípade neuvádza nezákonnosť článku 23 nariadenia č. 1/2003 z hľadiska zásady zákonnosti vo vzťahu k protiprávnym konaniam a trestom, ktorá je spojená so zásadou právnej istoty, a dokonca neuvádza ani nedostatočné odôvodnenie Rozhodnutia.

168 Treba pripomenúť, že Rozhodnutie, ktorým Komisia konštatuje porušenie článku 65 ods. 1 UO a postihuje žalobcu po uplynutí platnosti Zmluvy ESUO, bolo prijaté pri dodržaní zásad upravujúcich uplatňovanie právnych predpisov v čase a Komisia oprávnene uplatnila tak citovaný článok ako hmotnoprávnu normu, ako aj pravidlá právomoci a procesné pravidlá vyplývajúce z nariadenia č. 1/2003, medzi inými článok 23 ods. 2, ktorý výslovne stanovuje možnosť Komisie uložiť pokutu podnikom, ktoré sa správali protisúťažne.

169 Pokiaľ chce žalobca v skutočnosti spochybniť platnosť právneho základu Rozhodnutia, odvolávajúc sa na „koktail právnych základov, ktorý nepripúšťa ani judikatúra, ani právna veda“, stačí pripomenúť, že už bolo určené, že použitý právny základ zveroval Komisii v čase prijatia Rozhodnutia právomoc konštatovať a sankcionovať porušenie článku 65 ods. 1 UO.

170 Pokiaľ ide v druhom rade o tvrdenie o nepresnosti, v tejto veci stačí, čo sa týka pripísania zodpovednosti, konštatovať, že zodpovednosť žalobcu za správanie Thyssen-u je výslovne a výlučne založená na vyhlásení z 23. júla 1997, ako veľmi jasne vyplýva z odôvodnení 112 až 117, 125, 127, 128 a 149 Rozhodnutia. Skúmanie písomností žalobcu navyše ukazuje neexistenciu akýchkoľvek nejasností v tejto súvislosti.

171 V skutočnosti sa zdá, že žalobca svojou argumentáciou rozvinutou na podporu piateho žalobného dôvodu smerujúceho k zrušeniu chce znovu preukázať nezákonnosť takéhoto právneho základu, pričom toto spochybnenie je neprípustné, keďže tento právny bod už bol s konečnou platnosťou rozhodnutý sudcom Spoločenstva tak, že uvedený právny základ je platný, a preto má právnu silu rozhodnutej veci (pozri body 139 až 147 vyššie).

172 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že žalobný dôvod založený na porušení „zásady presnosti“ treba zamietnuť.

5. O porušení zásady *ne bis in idem*

Tvrdenia účastníkov konania

- 173 Žalobca v rámci šiesteho žalobného dôvodu tvrdí, že koncept „prevodu zodpovednosti súkromným vyhlásením“ porušuje zásadu *ne bis in idem*, ktorú v rámci „obnovy konania o pokute“ tiež treba dodržiavať.
- 174 Táto vec je podľa neho charakteristická dvojitou protiprávnou sankciou. Porušenie, ktorého sa dopustil TKS, už bolo predmetom sankcie, ktorá nadobudla konečnú platnosť, a Komisia mu navyše uložila farchu porušenia, ktorého sa dopustil Thyssen, čo znamená, že za ten istý skutok je sankcionovaný po druhýkrát.
- 175 Uvádza, že Súdny dvor v bode 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovaného v bode 27 vyššie, konštatoval, že prevod zodpovednosti nebol z hmotnoprávneho hľadiska možný a že mu teda bola uložená pokuta po druhýkrát, napriek skutočnosti, že pokuta už nadobudla konečnú povahu *res iudicata*. Tento záver Súdneho dvora zbavuje relevantnosti skutočnosť, že zrušená časť rozhodnutia č. 98/247 zodpovedala časti pokuty, ktorá bola teoreticky uložená žalobcovi, pokiaľ ide o porušenie pripísané Thyssen-u.
- 176 Okrem toho Komisia v súlade s novým konceptom „prevzatia zodpovednosti súkromným vyhlásením“ pristúpila pripísaniu zodpovednosti, ktorá prináleží tretej osobe. Komisia sama zdôrazňuje, že zodpovednosť na začiatku nepatrila TKS, a že nejde ani o zodpovednosť uloženú v rámci právneho nástupníctva. Žalobca tvrdí, že ak ide o takýto prípad, treba konštatovať, že Komisia mu ukladá novú, druhú pokutu na miesto toho, aby sa obmedzila na opravu procesného pochybenia. Uloženie sankcie za porušenie, ktorého sa dopustil Thyssen, by teda bolo v súlade s právom len vtedy, ak by TKS ešte nebol sankcionovaný za porušenie, ktorého sa dopustil. Keďže však sankcia

uložená TKS nadobudla od roku 1998 konečnú platnosť, skúmanie sa už má považovať za ukončené vo vzťahu ku všetkým sporným skutočnostiam.

177 Komisia navrhuje tento žalobný dôvod zamietnuť.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

178 Treba pripomenúť, že zásada *ne bis in idem*, základná zásada práva Spoločenstva, zakotvená aj v článku 4 ods. 1 protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDLP), podpísaného v Ríme 4. novembra 1950, v oblasti hospodárskej súťaže zakazuje, aby bol podnik znovu odsúdený alebo stíhaný za protisúťažné správanie, za ktoré mu už bola uložená sankcia, alebo vo vzťahu ku ktorému už bolo skorším rozhodnutím, proti ktorému už nemožno podať opravný prostriedok, určené, že zaň nie je zodpovedný (rozsudok *Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia*, už citovaný v bode 113 vyššie, bod 59).

179 Uplatnenie zásady *ne bis in idem* podlieha trojitej podmienke totožnosti skutku, totožnosti porušovateľa a totožnosti chráneného právneho záujmu (rozsudok Súdneho dvora zo 7. januára 2004, *Aalborg Portland a i./Komisia*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-123, bod 338).

180 V tejto veci žalobca tvrdí, že mu bola uložená dvojitá protiprávna sankcia. Podľa neho mu už za porušenie, ktorého sa dopustil, bola v rozhodnutí 98/247 uložená s konečnou platnosťou sankcia, a Komisia mu tým, že mu v Rozhodnutí uložila ťarchu porušenia, ktorého sa dopustil Thyssen, uložila po druhýkrát sankciu za „ten istý skutok“.

- 181 Žalobca sa na podporu tohto tvrdenia znovu dovoľáva nesprávnosti pripísania zodpovednosti za porušenie, ktorého sa dopustil Thyssen, na základe vyhlásenia z 23. júla 1997, a to na jednej strane, pripomínajúc svoju argumentáciu, podľa ktorej Súdny dvor v bode 88 rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovaného v bode 27 vyššie, rozhodol, že TKS nie hmotne zodpovedný za porušujúce správanie Thyssen-u, a na druhej strane tvrdiac, že Komisia mu v Rozhodnutí pripísala zodpovednosť, ktorá prináleží tretej osobe.
- 182 Žalobca z tejto údajnej nesprávnosti vyvodzuje, že pokuta uložená v Rozhodnutí nemôže mať iný predmet ako sankcionovať ho po druhýkrát za porušenie, ktorého sa dopustil, čo porušuje zásadu *ne bis in idem*.
- 183 Súd prvého stupňa usudzuje, že táto argumentácia je založená na chybnom predpoklade.
- 184 Ako už totiž bolo uvedené, súd Spoločenstva usúdil, že vzhľadom na vyhlásenie z 23. júla 1997 mala Komisia výnimočne právo pripísať TKS zodpovednosť za porušujúce správanie vytýkané Thyssen-u.
- 185 Súd prvého stupňa po tom, čo skonštatoval procesné pochybenia spočívajúce v porušení práva žalobcu na obhajobu, v rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovanom v bode 24 vyššie, zrušil článok 1 rozhodnutia 98/247 v časti, v ktorej pripísal TKS zodpovednosť za porušenie článku 65 UO, ktorého sa dopustil Thyssen, následne znížil pokutu TKS o sumu, ktorá mu bola uložená z dôvodu porušenia zo strany Thyssen-u, a výšku pokuty, ktorá bola napokon uložená TKS za jeho vlastné protisúťažné správanie, stanovil na 4 032 000 eur.

- 186 Tento rozsudok potvrdil Súdny dvor vo svojom rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovanom v bode 27 vyššie, pričom sa pripomína, že žalobcov výklad bodu 88 uvedeného rozsudku už bol vylúčený.
- 187 V súlade s článkom 233 ES Komisii prináležalo napraviť nezákonnosť konštatovanú súdom Spoločenstva, čo aj urobila v rámci konania, ktoré viedlo k prijatiu Rozhodnutia. Jediným predmetom Rozhodnutia bolo po náprave procesných pochybení pripísať žalobcovi na základe vyhlásenia z 23. júla 1997 zodpovednosť za porušenie článku 65 UO, ktorého sa dopustil Thyssen, a v dôsledku toho mu uložiť pokutu vo výške 3 168 000 eur.
- 188 Rozhodnutie teda v žiadnom prípade nepredstavuje druhú sankciu porušujúceho správania TKS, ktoré už bolo s konečnou platnosťou potrestané rozhodnutím 98/247. Okrem toho, ako správne zdôrazňuje Komisia, prevzatie zodpovednosti vyhlásením z 23. júla 1997 nemení dve porušenia, ktorých sa dopustili TKS a Thyssen, na jedno porušenie.
- 189 Ďalej Rozhodnutie vzhľadom na to, že nanovo a výlučne sleduje len postih protisúťažných konaní Thyssen-u, neporušuje ani zásadu *ne bis in idem*.
- 190 Treba pripomenúť, že zásada *ne bis in idem* nebráni sama osebe obnoveniu stíhania, ktorého predmetom je to isté protisúťažné správanie, pokiaľ bolo prvé rozhodnutie zrušené z formálnych dôvodov bez vecného rozhodnutia o vytýkaných skutočnostiach, keďže rozhodnutie o zrušení nepredstavuje „oslobodenie“ v zmysle, aký má tento pojem v trestných oblastiach. V takomto prípade sa sankcie uložené novým rozhodnutím nepridávajú k sankciám uloženým zrušeným rozhodnutím, ale ich nahrádzajú (rozsudok Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, už citovaný v bode 113 vyššie, bod 62).

191 Toto súdne riešenie je v tejto veci plne uplatniteľné, keďže sankcia uložená žalobcovi v Rozhodnutí z dôvodu jeho zodpovednosti za porušenie, ktorého sa dopustil Thyssen, nahrádza sankciu uloženú z rovnakého dôvodu v rozhodnutí 98/247, čím sa vylučuje akékoľvek porušenie zásady *ne bis in idem*.

192 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že žalobný dôvod vychádzajúci z porušenia zásady *ne bis in idem* treba zamietnuť.

6. O premlčaní

Tvrdenia účastníkov konania

193 V rámci siedmeho žalobného dôvodu žalobca tvrdí, že v súlade s článkom 1 ods. 1 rozhodnutia Komisie č. 715/78/ESUO zo 6. apríla 1978 o premlčacej lehote pri stíhaní a výkone v oblasti uplatňovania Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva uhlia a ocele [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 94, s. 22) sa na porušenie, ktorého sa dopustil Thyssen, vzťahuje premlčacia lehota piatich rokov, ktorá uplynula v roku 1999, alebo najneskôr v roku 2003, ak by sa zohľadnil dátum, ku ktorému ukončili porušovanie ostatní účastníci kartelu.

194 K prerušeniu premlčacej lehoty v zmysle článku 2 rozhodnutia č. 715/78 ani k jej pozastaveniu nedošlo, keďže Thyssen nebol účastníkom konania, ktoré viedlo k rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovanému v bode 24 vyššie. Výsledok by bol rovnaký, ak by sa použili pravidlá premlčania podľa článku 25 nariadenia č. 1/2003 alebo nariadenia Rady (EHS) č. 2988/74 z 26. novembra 1974 o premlčacej lehote v stíhaní a pri výkone rozhodnutia v oblasti právnej úpravy dopravy a hospodárskej súťaže Európskeho hospodárskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 319, s. 1; Mim. vyd. 07/001, s. 61).

195 Podľa žalobcu na rozdiel od názoru Komisie nie je v tejto veci premlčacia doba spojená s porušením, ktorého sa dopustil TKS, a pripomína, že pokuta uložená v Rozhodnutí postihuje porušenie, ktorého sa na začiatku dopustil Thyssen. Žalobca, odkazujúc na rozsudok Súdneho dvora zo 16. novembra 2000, SCA Holding/Komisia (C-297/98 P, Zb. s. I-10101), tvrdí, že vzhľadom na to, že porušenia, ktoré sa mu vytýka, sa dopustil Thyssen, sankcia, ktorá sa mu ukladá, môže byť uložená len v rozsahu, v akom mohla byť uložená jeho právnenému predchodcovi, Thyssen-u. Keďže pokiaľ ide o Thyssen, porušenie je už premlčané, je premlčané aj vo vzťahu k žalobcovi, na ktorého treba hľadieť tak, že „nahradil Thyssen v konaní, ktoré môže viesť k pokute“.

196 Ako odpoveď na argumentáciu Komisie, podľa ktorej nejde o „problém nástupníctva“, a to z dôvodu, že Thyssen ešte existuje a že jej právomoc stíhať porušenia vyplýva výlučne a priamo z údajného vyhlásenia o prevzatí zodpovednosti, žalobca uvádza, že pojem právne nástupníctvo nepodlieha podmienke, aby právny predchodca už neexistoval, a že k nástupníctvu dochádza, akonáhle dôjde k zmene právomocí, aj pokiaľ právny predchodca ešte existuje. Okrem toho je posúdenie tohto prevodu zodpovednosti ako „právneho nástupníctva“ alebo ako využitia „represívnej právomoci“ zo strany Komisie z dôvodu vyhlásenia z 23. júla 1997, nerelevantné, keďže stále ide o zodpovednosť za porušenie, ktoré je žalobcovi úplne cudzie.

197 Žalobca zdôrazňuje, že Komisia proti premlčaniu stavia aj svoj „legitímny záujem určiť porušenie“ Rozhodnutím, prijatým proti TKS, a že tvrdí, že premlčacie lehoty sa nevzťahujú „na rozhodnutia o určení“. Túto argumentáciu nemožno prijať, pretože nevidno, na čom by Komisia mohla zakladať takýto „legitímny záujem“ v zmysle článku 7 ods. 1 nariadenia č. 1/2003, a nejde tu o deklaratórne rozhodnutie, ale o rozhodnutie ukladajúce pokutu. Ani „legitímny záujem určiť porušenie“ nemôže nič zmeniť na skutočnosti, že porušenie je premlčané. V každom prípade „rozhodnutie o určení“, ktoré nepodlieha premlčacím pravidlám, porušuje právo TKS na obhajobu, pretože tento legitímny záujem nebol nikdy v oznámení o výhradách spomenutý.

198 Komisia navrhuje siedmy žalobný dôvod zamietnuť.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

199 Súd prvého stupňa usudzuje, že tento žalobný dôvod nemožno prijať, pretože predpoklad, na ktorom sa zakladá, a to, že sankcia, ktorá bola žalobcovi uložená v rozhodnutí 98/247 a neskôr v Rozhodnutí, sa týka „porušenia, ktoré mu je úplne cudzie“, je chybný.

200 Treba pripomenúť, že TKS vyhlásením z 23. júla 1997, adresovaným Komisii, súhlasil s tým, že sa bude považovať za zodpovedného za skutočnosti vytýkané Thyssen-u za obdobie od roku 1993, hoci činnosti Thyssen-u v oblasti dotknutých výrobkov boli naňho prevedené až od 1. januára 1995.

201 Rozhodnutie 98/247, ktoré pripísalo TKS zodpovednosť za protisúťažné správania Thyssen-u a z tohto dôvodu mu uložilo pokutu, je založené práve a výlučne na vyhlásení z 23. júla 1997.

202 Súd prvého stupňa v rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/ Komisia, už citovanom v bode 24 vyššie, usúdil, že Komisia mala výnimočne vzhľadom na vyhlásenie z 23. júla 1997 právo pripísať TKS zodpovednosť za porušujúce správanie vytýkané Thyssen-u, keďže takéto vyhlásenie zahŕňalo skutočnosť, že právnická osoba, pod ktorej zodpovednosť patrili činnosti inej právnickej osoby po dátume porušenia vyplývajúceho z uvedených činností, je povinná zaň zodpovedať, hoci v zásade táto zodpovednosť prináleží fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá viedla dotknutý podnik v čase, keď došlo k porušeniu (bod 62 rozsudku).

- 203 Zdá sa teda, že na TKS sa hľadí tak, že z právneho hľadiska sa on sám dopustil predmetného porušenia (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora zo 16. novembra 2000, *Metsä-Serla a i./Komisia*, C-294/98 P, Zb. s. I-10065, bod 28).
- 204 Práve toto vysvetľuje, že v rozsudku *Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia*, už citovanom v bode 24 vyššie, Súd prvého stupňa postihol Komisiu za porušenie práva žalobcu na obhajobu.
- 205 Súd prvého stupňa po tom, čo uviedol, že vyhlásenie z 23. júla 1997 nemôže byť vykladané tak, že zahŕňa aj vzdanie sa práva žalobcu byť vypočutý v súvislosti so skutočnosťami vytýkanými Thyssen-u, konštatoval, že oznámenie o výhradách doručené žalobcovi mu neprípisovalo zodpovednosť za konania vytýkané Thyssen-u, za ktoré TKS odvtedy akceptoval svoju zodpovednosť na účely pripísania prípadnej pokuty, a že TKS nemal možnosť predložiť svoje pripomienky k existencii a relevantnosti skutočností vytýkaných Thyssen-u. Súd prvého stupňa z toho vyvodil, že žalobca si nemohol vykonať svoje právo na obhajobu.
- 206 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že na základe podkladov zhromaždených v nadväznosti na inšpekcie a žiadosti o informácie prináleží Komisii, aby vyriešila otázku pripísateľnosti odhalených porušení, a že podstatná procesná záruka, ktorú predstavuje oznámenie o výhradách, je uplatnením základnej zásady práva Spoločenstva, ktorá vyžaduje dodržiavanie práva na obhajobu v každom konaní (rozsudok Súdneho dvora zo 16. marca 2000, *Compagnie maritime belge transports a i./Komisia*, C-395/96 P a C-396/96 P, Zb. s. I-1365, body 142 a 143). V oznámení o výhradách, čiže v procesnom akte, ktorý ohraničuje začiatok sporového správneho konania, Komisia uvádza výhrady a vysvetľuje skutočnosti pripísané podniku, ktorý je jeho adresátom. Oznámenie o výhradách musí vzhľadom na svoj význam jednoznačne spresniť právnickú osobu, ktorej môžu byť uložené pokuty, a musí byť adresované tejto osobe (rozsudky Súdneho dvora z 2. októbra 2003, *ARBED/Komisia*, C-176/99 P, Zb. s. I-10687, bod 21, a *ThyssenKrupp/Komisia*, už citovaný v bode 27 vyššie, bod 92).

207 Súd prvého stupňa teda usúdil, že len TKS prináleží zodpovedať za porušenie, ktoré mu bolo právne pripísateľné vzhľadom na vyhlásenie z 23. júla 1997.

208 Za týchto okolností nie je otázkou, ktorá je v tejto veci nastolená v súvislosti s premlčaním, otázka, či sankcia uložená TKS ešte mohla byť uložená jeho údajnému „právneho predchodcovi“, ale otázka, či mala Komisia ešte právo uložiť 20. decembra 2006 TKS pokutu za porušovanie, ktoré sa skončilo 1. januára 1995 alebo 21. januára 1998, podľa toho, či sa zohľadní dátum nadobudnutia činností Thyssen-u v oblasti plochých výrobkov z nehrdzavejúce ocele zo strany TKS, alebo dátum ukončenia pretrvávajúceho porušovania uvedený v článku 1 rozhodnutia č. 98/247.

209 Pokiaľ ide o pravidlá premlčania, ktoré sa majú zohľadniť, treba konštatovať, že vzhľadom na to, že Komisia v Rozhodnutí uplatnila pravidlá právomoci a procesné pravidlá vyplývajúce z nariadenia č. 1/2003, je uplatnenie nariadenia č. 2988/74 na základe článku 37 nariadenia č. 1/2003 v tejto veci vylúčené. Pokiaľ ide o nariadenie č. 1/2003 a rozhodnutie č. 715/78, tieto predpisy obsahujú v podstate rovnaké ustanovenia.

210 Uvedené akty stanovujú, že:

- pre právomoc Komisie ukladať pokuty alebo sankcie za porušenia právnych predpisov v oblasti hospodárskej súťaže v zásade platí premlčacia lehota päť rokov, ktorá začína plynúť odo dňa porušenia alebo, v prípade pokračujúceho alebo opakovaného porušovania, odo dňa ukončenia porušovania (článok 25 ods. 1 a 2 nariadenia č. 1/2003 a článok 1 ods. 1 a 2 rozhodnutia č. 715/78),

- premlčaciu lehotu preruší každá akcia Komisie vykonaná s cieľom vyšetrovania alebo stíhania porušovania, pričom premlčacia lehota sa preruší s účinnosťou od dátumu, v ktorom bola akcia oznámená aspoň jednému podniku, ktorý sa podieľal na porušovaní, a toto prerušenie sa uplatňuje na všetky podniky, ktoré sa podieľali na porušovaní (článok 25 ods. 3 a 4 nariadenia č. 1/2003 a článok 2 ods. 1 a 2 rozhodnutia č. 715/78),

- po každom prerušení sa obnoví plynutie premlčacej lehoty, premlčacia lehota však uplynie najneskôr posledným dňom, v ktorom uplynie lehota rovná dvojnásobku premlčacej lehoty bez toho, aby Komisia uložila pokutu alebo sankciu, pričom uvedená lehota sa predĺži o čas, počas ktorého bolo plynutie premlčania pozastavené (článok 25 ods. 5 nariadenia č. 1/2003 a článok 2 ods. 3, rozhodnutia č. 715/78),

- plynutie premlčacej lehoty týkajúcej sa stíhania sa pozastaví, pokiaľ je rozhodnutie Komisie predmetom konania prejednávaného sudcom Spoločenstva (článok 25 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 a článok 3 rozhodnutia č. 715/78).

211 V tejto veci treba pripomenúť, že v nadväznosti na vyhlásenie z 23. júla 1997, ktoré bolo urobené vyše dva roky po tom, čo TKS 1. januára 1995 nadobudol činnosti Thyssen-u v oblasti plochých výrobkov z nehrdzavejúcej ocele, prijala Komisia rozhodnutie 98/247 postihujúce po prvýkrát TKS, a to 21. januára 1998, čiže v rámci päťročnej premlčacej lehoty.

212 Žalobca podal 11. marca 1998 proti rozhodnutiu 98/247 žalobu a Súd prvého stupňa vyhlásil rozsudok Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovaný v bode 24 vyššie, 13. decembra 2001. Tento rozsudok bol predmetom odvolania, ktoré žalobca podal 28. februára 2002, a Súdny dvor toto odvolanie zamietol svojím rozsudkom ThyssenKrupp/Komisia, už citovaným v bode 27 vyššie, 14. júla 2005.

- 213 Treba uviesť, že premlčacia lehota po tom, čo bola pozastavená počas celého obdobia, v ktorom prebiehalo konanie rozhodnutiu 98/247, začala opäť plynúť od 14. júla 1995 do 5. apríla 2006, kedy bola znovu prerušená oznámením o výhradách adresovaným TKS v rámci konania, ktoré viedlo k prijatiu Rozhodnutia 20. decembra 2006.
- 214 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že pri prijatí Rozhodnutia boli dodržané pravidlá premlčania upravené v aktoch uvedených v bode 209 vyššie, či už je začiatok premlčacej lehoty stanovený na 1. januára 1995 alebo na 21. januára 1998, a že preto treba zamietnuť žalobný dôvod smerujúci k zrušeniu a vychádzajúci z premlčania stíhania.

7. O porušení práva na obhajobu

- 215 Žalobca uvádza porušenie práva na obhajobu, pričom tento dôvod sa delí na dve časti; prvá vychádza z nesprávnosti oznámenia o výhradách (deviaty žalobný dôvod smerujúci k zrušeniu) a druhá z porušenia práva na prístup k spisu (ôsmy žalobný dôvod smerujúci k zrušeniu).

Tvrdenia účastníkov konania

- 216 Žalobca po prvé tvrdí, že Komisia až v Rozhodnutí po prvýkrát uvádza, že prevod zodpovednosti nevyplýva z nástupníctva, ale výlučne z vyhlásenia z 23. júla 1997, a pokiaľ ide o premlčanie porušenia, že má „legitímny záujem určiť porušenie“, čo nebolo spomenuté ani v oznámení o výhradách, ani v skoršom konaní.

- 217 Tvrdí tiež, že Komisia mu namiesto oznámenia o výhradách v správnej a riadnej forme zaslala „patchwork“ rôznych dokumentov, zahŕňajúci oznámenie o výhradách z roku 1997 a rôzne zoznamy doplnené útržkovitými právnymi úvahami, z ktorých nebolo možné vyvodiť skutkové a právne tvrdenia, ktoré chcela Komisia zachovať, a body, vo vzťahu ku ktorým zmenila svoje posúdenie po tom, čo boli staré rozhodnutie a oznámenie o výhradách z roku 1997 kritizované a čiastočne zrušené Súdnym dvorom a Súdom prvého stupňa.
- 218 Podľa žalobcu technika odkazu použitá Komisiou a obzvlášť vágna povaha právnej analýzy jej hlavných bodov neboli z formálneho hľadiska dostatočné na to, aby umožnili riadne kontradiktórne konanie, a preto nemohli primeraným spôsobom pripraviť prijatie Rozhodnutia.
- 219 Po druhé žalobca tvrdí, že Komisia porušila jeho právo na prístup k spisu, keďže mu v rámci nahliadnutia do spisu vykonaného v priestoroch inštitúcie 24. apríla 2006 neumožnila nahliadnúť do všetkých dokumentov, ktoré mohli byť na jeho obhajobu užitočné, a to z dôvodu, že niektoré dokumenty údajne obsahovali obchodné tajomstvá.
- 220 Žalobca tvrdí, že toto odmietnutie umožniť prístup k spisu nie je odôvodnené, už len preto, že išlo o dokumenty, ktoré mali všetky viac ako desať rokov a teda stratili svoj údajne dôverný charakter podľa bodu 23 oznámenia Komisie o pravidlách prístupu k dokumentácii Komisie v prípadoch podľa článkov 81 [ES] a 82 [ES], článkov 53, 54 a 57 Zmluvy o EHP a nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 (Ú. v. EÚ, C 325, 2005, s. 7) (ďalej len „oznámenie z roku 2005“), a preto, že Komisia nikdy nešpecifikovala povahu obchodných tajomstiev, ktoré mohli obsahovať. Komisia tiež zo všeobecnejšieho hľadiska porušila to, že v rámci „konania o novom prijatí“ mala prirodzene umožniť prístup k odpovediam na oznámenie o výhradách z roku 1997, ktoré uviedli ostatné dotknuté podniky.

- 221 Po tom, čo 17. mája 2006 uplynula lehota na odpoveď na posledné oznámenie o výhradách, mu údajne Komisia listom z 8. augusta 2006 poskytla prístup k určitým pôvodne utajeným dokumentom. Toto opatrenie však nenapravilo porušenie práva TKS na obhajobu vzhľadom na to, že sa netýkalo všetkých dokumentov, ktoré mohli byť užitočné na obhajobu, a TKS nemal možnosť využiť tieto dokumenty vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách, čiže jeho právo na obhajobu bolo porušené aj z tohto hľadiska. Žalobca tvrdí, že nemohol oznámiť svoje stanovisko k dokumentom poskytnutým 8. augusta 2006 z dôvodu lehoty súčasne stanovenej na vypočúvanie.
- 222 Okrem toho tvrdenie Komisie, podľa ktorého dokumenty, ktoré žalobca nemohol mať k dispozícii, nie sú relevantné, pretože žalobca nepopieral skutkový stav, nemôže byť presvedčivé, keďže k porušeniu práva na obhajobu môže prísť len za predpokladu, že podnik má na svoju obhajobu v úmysle poprieť skutkový stav. Z takýchto dokumentov by mohli vyplynúť podklady týkajúce sa poľahčujúcich okolností relevantných pri výpočte výšky pokuty alebo týkajúcich sa možnosti sťahovať porušenie z hľadiska premlčania. Keďže Komisia napokon tvrdí, že žalobca mal poskytnúť viac detailov o dokumentoch, ktoré nemohol mať k dispozícii, aby dostatočne odôvodnil svoju žiadosť o prístup k týmto dokumentom, treba konštatovať protirečivosť tohto tvrdenia, keďže žalobca nemohol uvedené dokumenty poznať.
- 223 Komisia navrhuje určiť, že v tejto veci nedošlo k žiadnemu porušeniu práva na obhajobu.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 224 Na úvod treba pripomenúť, že práve oznámenie o výhradách, na jednej strane, a prístup k spisu, na druhej strane, umožňujú podnikom, proti ktorým sa vedie vyšetrovanie,

oboznámiť sa s dôkazmi, ktoré má k dispozícii Komisia, a poskytnúť právam na obhajobu ich úplnú účinnosť (rozsudok Súdneho dvora z 10. mája 2007, SGL Carbon/Komisia, C-328/05 P, Zb. s. I-3921, bod 55).

O obsahu oznámenia o výhradách z 5. apríla 2006

225 Podľa judikatúry musí oznámenie o výhradách obsahovať opis výhrad vyjadrený hoci aj stručne, ale dostatočne jasne, aby umožnil dotknutým osobám skutočne sa oboznámiť s konaním, ktoré im Komisia vytýka (rozsudok Mo Och Domsjö/Komisia, už citovaný v bode 156 vyššie, bod 63). Dodržiavanie práva na obhajobu v konaní, ktoré môže viesť k uloženiu takých sankcií, ako je predmetná sankcia, si totiž vyžaduje, aby sa dotknutým podnikom a združeniam podnikov už v štádiu správneho konania umožnilo oznámiť účinným spôsobom ich stanovisko k existencii a relevantnosti skutočností, výhrad a okolností uvádzaných Komisiou (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Zb. s. II-491, bod 553). Táto požiadavka je dodržaná, ak rozhodnutie nepripisuje dotknutým osobám iné porušenia, než sú porušenia uvedené v oznámení o výhradách, a obsahuje len skutočnosti, ku ktorým sa dotknuté osoby mali možnosť vyjadriť (rozsudok Súdneho dvora z 15. júla 1970, ACF Chemiefarma/Komisia, 41/69, Zb. s. 661, bod 94). Z toho vyplýva, že Komisia môže použiť len tie výhrady, v súvislosti s ktorými mali tieto osoby možnosť oznámiť svoje stanovisko (rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. februára 1994, CB a Europay/Komisia, T-39/92 a T-40/92, Zb. s. II-49, bod 47).

226 Žalobca tvrdí, že oznámenie o výhradách z 5. apríla 2006 nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám, a to z dvoch dôvodov.

227 Po prvé tvrdí, že Komisia mu namiesto oznámenia o výhradách v správnej a riadnej forme zaslala „patchwork rôznych dokumentov“, zahŕňajúci oznámenie o výhradách z roku 1997 a rôzne zoznamy doplnené útržkovitými právnymi úvahami, „z ktorých nebolo možné vyvodiť skutkové a právne tvrdenia, ktoré chcela Komisia zachovať,

a body, vo vzťahu ku ktorým zmenila svoje posúdenie po tom, čo boli staré rozhodnutie a oznámenie o výhradách z roku 1997 kritizované a čiastočne zrušené Súdny dvorom a Súdom prvého stupňa“.

228 Je nesporné, že Komisia zaslala 5. apríla 2006 žalobcovi oznámenie o výhradách, ku ktorému boli pripojené oznámenie o výhradách z 23. apríla 1997 a jeho prílohy, rovnako ako úplný zoznam dokumentov zo starého konania a z „konania o novom prijatí“, čo nemožno hodnotiť ako „patchwork rôznych dokumentov“.

229 Žalobca však neuvádza žiadne ustanovenie právnej úpravy Spoločenstva zakazujúce uvedený postup Komisie, a okrem toho je tento postup vysvetliteľný osobitnými okolnosťami tejto veci.

230 Súd prvého stupňa po tom, čo skonštatoval procesné pochybenia spočívajúce v porušení práva žalobcu na obhajobu, v rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovanom v bode 24 vyššie, zrušil článok 1 rozhodnutia 98/247 v časti, v ktorej pripísal TKS zodpovednosť za porušenie článku 65 UO, ktorého sa dopustil Thyssen, následne znížil pokutu TKS o výšku pokuty, ktorá mu bola uložená z dôvodu porušenia zo strany Thyssen-u, a výšku pokuty, ktorá bola napokon uložená TKS za jeho vlastné protisúťažné správanie, stanovil na 4 032 000 eur.

231 Rozsudok Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovaný v bode 24 vyššie, potvrdený rozsudkom ThyssenKrupp/Komisia, už citovaným v bode 27 vyššie, na základe článku 233 ES stanovil Komisii jedinú povinnosť odstrániť z aktu, ktorý má nahradiť zrušený akt, skutočne konštatovanú nezákonnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, už citovaný v bode 113 vyššie, bod 48).

232 V súlade s judikatúrou, podľa ktorej konanie smerujúce k nahradeniu zrušeného aktu musí v zásade znovu začať presne v bode, v ktorom došlo k protiprávnosti (rozsudok *Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia*, už citovaný v bode 113 vyššie, bod 73), sa Komisia umiestnila do časového bodu, kedy TKS prevzal zodpovednosť za porušujúce správanie Thyssen-u, 23. júla 1997, a začala v konaní od tohto dátumu.

233 V rámci vykonania rozsudku *Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia*, už citovaného v bode 24 vyššie, potvrdeného rozsudkom *ThyssenKrupp/Komisia*, už citovaným v bode 27 vyššie, Komisia 5. apríla 2006 zaslala žalobcovi nové oznámenie o výhradách, aby zaujal stanovisko, pokiaľ ide o protisúťažné správanie Thyssen-u. Vzhľadom na totožnosť skutkových a právnych okolností uvedeného správania vo vzťahu k pôvodnému konaniu mohla Komisia začleniť „staré výhrady“ z roku 1997 do nového oznámenia o výhradách z roku 2006 ako jeho neoddeliteľnú súčasť.

234 Komisia v bode 16 oznámenia o výhradách z roku 2006 spresňuje:

„Oznámenie o výhradách z roku 1997 vrátane príloh (I-V), ktoré bolo zaslané [Thyssen-u], je zreprodukované vo forme zoscanovaného originálu v prílohe 1 tohto oznámenia o výhradách a tvorí jeho neoddeliteľnú súčasť.“

235 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že dodržiavanie práv na obhajobu si vyžaduje, aby sa dotknutému podniku umožnilo oznámiť účinným spôsobom svoje stanovisko k dokumentom, ktoré Komisia použila pri konštatovaniach, ktoré sú základom rozhodnutia (rozsudok Súdneho dvora zo 17. januára 1984, *VBVB a VBVB/Komisia*, 43/82 a 63/82, Zb. s. 19, bod 25). V dôsledku toho sú dôkaznými prostriedkami použiteľnými voči osobe, ktorej je oznámenie o výhradách určené, v zásade len dokumenty, ktoré boli citované alebo spomenuté v oznámení o výhradách (rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. marca 1992, *Shell/Komisia*, T-11/89, Zb. s. II-757, bod 55, a *ICI/Komisia*, T-13/89, Zb. s. II-1021, bod 34).

236 Komisia v oznámení o výhradách z roku 2006 predložila výslovné právne úvahy o uplatnení článku 65 UO napriek uplynutiu platnosti Zmluvy ESUO, ako aj zásadu *lex mitior*, a v bode 15 ešte spresnila:

„1. Výhrady voči správaniu [Thyssen-u] sú zaslané výlučne TKS. 2. Všetky údaje (napríklad počet členských štátov ES) treba ponímať v historickom kontexte. 3. Bod 64 týkajúci sa uplatniteľnosti článku 65 ods. 5 Zmluvy ESUO treba vnímať v spojení s bodmi 26 a nasledujúcimi bodmi tohto oznámenia o výhradách. 4. Dátum oznámenia o výhradách, ako člen Komisie, ktorý v minulosti prijal v mene Komisie rozhodnutie, sú nahradené z dôvodu vydania tohto oznámenia o výhradách.“

237 Za týchto okolností nemožno tvrdiť, ako to robí žalobca bez podoprenia svojho tvrdenia, že oznámenie o výhradách z roku 2006 neumožňovalo poznať skutkové a právne tvrdenia, ktoré Komisia chcela zachovať po rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovanom v bode 24 vyššie, a rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovanom v bode 27 vyššie. Navyše žalobca pri zaujatí svojho stanoviska v odpovedi na oznámenie o výhradách nepoprel skutkové okolnosti a ich právne posúdenie, tak, ako boli vyjadrené v uvedenom oznámení.

238 Žalobca ešte tvrdí, že oznámenie o výhradách z roku 2006 neumožňovalo odlišiť konštatovania Súdneho dvora, ktoré mala Komisia v úmysle uznať, a že Komisia vzhľadom na to, že tvrdila, že nie je viazaná všetkými konštatovaniami Súdneho dvora, mala a *fortiori* prijať zrozumiteľné a jednotné oznámenie o výhradách. Súd prvého stupňa usudzuje, že tento dôvod okrem toho, že má znovu nepresnú povahu, spočíva síce implicitne, no nevyhnutne na chybnom predpoklade žalobcu, podľa ktorého Súdny dvor v rozsudku ThyssenKrupp/Komisia, už citovanom v bode 27 vyššie, rozhodol, že TKS nemôže byť hmotne zodpovedný za konania Thyssen-u. Ako už bolo uvedené, toto tvrdenie vychádza z chybného výkladu uvedeného rozsudku, konkrétnejšie jeho bodu 88.

- 239 Komisia žiadnym spôsobom netvrdila, že nie je viazaná všetkými konštatovaniami Súdneho dvora, a pri výkone rozhodnutí sudcu Spoločenstva adresovala žalobcovi nové oznámenie o výhradách s cieľom zhromaždiť jeho pripomienky k správaniu Thyssen-u, v ktorom jasne uviedla, že usúdila, že žalobca prostredníctvom vyhlásenia z 23. júla 1997 prevzal zodpovednosť za správanie Thyssen-u.
- 240 Žalobca po druhé tvrdí, že Komisia vložila do Rozhodnutia „ako prekvapenie“ nové právne tvrdenia. Podľa neho Komisia až v Rozhodnutí po prvýkrát uviedla, že prevod zodpovednosti nevyplýval z nástupníctva, ale výlučne z vyhlásenia z 23. júla 1997, a pokiaľ ide o premlčanie porušenia, že má „legitímny záujem určiť porušenie“, čo nebolo spomenuté ani v oznámení o výhradách z roku 2006, ani v skoršom konaní.
- 241 Pokiaľ ide o odkaz na vyhlásenie z 23. júla 1997 ako základ pre pripísanie zodpovednosti za správanie Thyssen-u TKS, treba poukázať na jednej strane na to, že rozhodnutie č. 98/247 už odkazovalo na toto vyhlásenie o prevzatí zodpovednosti, čo uviedol Súd prvého stupňa v bodoch 59 až 62 rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovaného v bode 24 vyššie, a na druhej strane na to, že obsah oznámenia o výhradách z roku 2006, konkrétnejšie body 5, 7, 11 a 33 tohto oznámenia, nenecháva miesto žiadnym pochybnostiam o tejto otázke.
- 242 Pokiaľ ide to, že v Rozhodnutí je uvedené, že Komisia má „legitímny záujem určiť porušenie“, stačí konštatovať, že ide o súčasť odpovede Komisie na tvrdenie žalobcu o protiprávnosti budúceho rozhodnutia z dôvodu porušenia pravidiel premlčania, uvedené v jeho odpovedi na oznámenie o výhradách.
- 243 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že podľa judikatúry rozhodnutie nemusí byť nevyhnutne vernou kópiou oznámenia o výhradách (rozsudok Súdneho dvora z 29. októbra 1980, van Landewyck a i./Komisia, 209/78 až 215/78 a 218/78,

Zb. s. 3125, bod 68). Komisia totiž musí mať možnosť zohľadniť vo svojom rozhodnutí odpovede dotknutých podnikov na oznámenie o výhradách. V tomto ohľade musí mať možnosť nielen prijať alebo odmietnuť tvrdenia dotknutých podnikov, ale tiež pristúpiť k svojej vlastnej analýze skutočností uvedených týmito podnikmi, a to buď aby upustila od výhrad, ktoré sa ukážu nedôvodné, alebo aby skutkovo a právne upravila alebo doplnila svoju argumentáciu na podporu výhrad, na ktorých trvá (rozsudok Súdneho dvora ACF Chemiefarma/Komisia, už citovaný v bode 225 vyššie, bod 92; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 16. decembra 1975, Suiker Unie a i./Komisia, 40/73 až 48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, Zb. s. 1663, body 437 a 438). Preto bude potrebné určiť porušenie práva na obhajobu len vtedy, ak konečné rozhodnutie pripisuje dotknutým podnikom iné porušenia ako tie, ktoré boli uvedené v oznámení o výhradách, alebo ak obsahuje odlišné skutkové okolnosti (rozsudok ACF Chemiefarma/Komisia, už citovaný v bode 225 vyššie, bod 94; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok CB a Europay/Komisia, už citovaný v bode 225 vyššie, body 49 až 52). O taký prípad nejde, ak sa tak ako v tejto veci údajne rozdiely medzi oznámením o výhradách a konečným rozhodnutím netýkajú iných správaní ako tých, ku ktorým sa dotknuté podniky už vyjadrili, a ktoré teda nesúvisia so žiadnou novou výhradou (pozri v tomto zmysle rozsudok Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, už citovaný v bode 113 vyššie, bod 103).

244 Žalobca napokon v bode 63 repliky tvrdí, že „dokonca aj otázka základu oprávnenia ostala v oznámení o výhradách a v [R]ozhodnutí bez odpovede alebo bola predmetom rôznych nejednotných a meniacich sa posúdení“. Treba zdôrazniť, že okrem toho, že toto tvrdenie si protirečí samo, protirečia mu aj obsah oznámenia o výhradách z roku 2006 (pozri body 19 a nasledujúce) a vlastné vyhlásenia žalobcu uvedené v inom bode tohto istého vyjadrenia (bod 27), podľa ktorých Komisia „v oznámení o výhradách uviedla (CG) (bod 19 a nasledujúce), že hmotnoprávnym základom je výlučne článok 65 [UO] a nie Zmluva ES, a že z procesnoprávneho hľadiska sa uplatňuje výlučne nariadenie č. 1/2003“.

245 Z toho vyplýva, že prvú časť žalobného dôvodu týkajúceho sa porušenia práva na obhajobu, vychádzajúcu z nesprávosti oznámenia o výhradách z 5. apríla 2006, treba zamietnuť.

O práve na prístup k spisu

— O prípustnosti

²⁴⁶ Podľa článku 27 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 majú dotknutí účastníci „právo na prístup k dokumentácii Komisie, s výhradou oprávnených záujmov podnikov pri ochrane ich obchodného tajomstva“.

²⁴⁷ Sudca Spoločenstva spresnil, že cieľom prístupu k spisu je najmä umožniť adresátom oznámenia o výhradách oboznámiť sa s dôkaznými prvkami uvedenými v spise Komisie, aby sa na ich základe mohli účinne vyjadriť k záverom, ku ktorým dospela Komisia vo svojom oznámení o výhradách. Z toho vyplýva, že Komisia je povinná sprístupniť adresátom oznámenia o výhradách všetky dokumenty, ktoré zhromaždila v priebehu vyšetrovania, či už sú v ich prospech alebo v ich neprospech, avšak s výnimkou dokumentov, ktoré majú dôvernú povahu (rozsudok Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovaný v bode 24 vyššie, body 45 a 46).

²⁴⁸ Právo na prístup k spisu Komisie teda sleduje zabezpečenie účinného výkonu práva na obhajobu (rozsudok Súdneho dvora z 8. júla 1999, Hercules Chemicals/Komisia, C-51/92 P, Zb. s. I-4235, bod 76), pričom toto právo vyplýva zo základných zásad práva Spoločenstva a zároveň je zakotvené v článku 6 EDLP (rozsudok Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, už citovaný v bode 113 vyššie, bod 316).

²⁴⁹ Na základe nemožnosti riadneho prístupu k spisu možno rozhodnúť o úplnom alebo čiastočnom zrušení rozhodnutia ukladajúceho podnikom pokuty za porušenia pravidiel hospodárskej súťaže len prostredníctvom určenia toho, že táto nemožnosť

riadneho pristupu k vysetrovaciemu spisu im zabranila oboznámit sa s dokumentmi, ktoré mohli byť užitočné na ich obhajobu, a tým porušila ich právo na obhajobu (pozri v tomto zmysle rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 179 vyššie, bod 101).

250 V tejto veci žalobca už v štádiu podania žaloby uviedol, že Komisia porušila jeho právo na prístup k spisu tým, že mu odmietla prístup ku všetkým podkladom, ktoré mohli byť užitočné na jeho obhajobu, a konkrétnejšie tým, že mu odmietla oznámiť odpovede na oznámenie o výhradách z roku 1997 poskytnuté inými podnikmi zúčastnenými na karteli (ďalej len „staré odpovede“), pričom tieto dokumenty mohli byť užitočné na jeho obhajobu.

251 Treba usúdiť, že žalobca týmto na rozdiel od tvrdení Komisie splnil požiadavky článku 44 ods. 1 rokovacieho poriadku, tak, ako ho vykladá judikatúra, podľa ktorého musí žaloba vysvetliť, v čom spočíva žalobný dôvod, na ktorom je založená, a jeho samotné abstraktné uvedenie teda nezodpovedá požiadavkám rokovacieho poriadku (rozsudky Viho/Komisia, už citovaný v bode 156 vyššie, bod 68, a Mo och Domsjö/Komisia, už citovaný v bode 156 vyššie, bod 333).

252 Informácie poskytnuté v žalobe boli dostatočne jasné a presné, keďže nebránili Komisii odpovedať na predložené tvrdenia už v štádiu vyjadrenia k žalobe a keďže umožňujú Súdu prvého stupňa vykonávať svoju súdnu kontrolu.

253 Preto je potrebné vyhlásiť žalobný dôvod za prípustný a skúmať jeho dôvodnosť.

— O veci samej

- 254 Je nesporné, že v období medzi tým, ako žalobca nahliadol do spisu v priestoroch Komisie 24. apríla 2006, a prijatím Rozhodnutia Komisia žalobcovi postupne doručila rôzne dokumenty pochádzajúce od podnikov zúčastnených na karteli, ktorým boli v rozhodnutí 98/247 uložené sankcie.
- 255 Účastníci konania na pojednávaní vyjadrili súhlas so skutočnosťou, že žalobca dostal kópiu všetkých odpovedí podnikov zúčastnených na karteli na oznámenie o výhradách z 24. apríla 1997, s výnimkou dokumentov uvedených v bodoch 9 a 10 odpovede Komisie na otázku Súdu prvého stupňa, doručených žalobcovi v neutajenej verzii (príloha S 2 zodpovedajúca stranám 2260 až 2262, 3108 až 3318, 5824 až 5836 a 5838 až 5842 spisu Komisie týkajúceho sa prvého správneho konania, ďalej len „starý spis“).
- 256 Komisia po prvé uvádza, že poskytla prístup ku všetkým podkladom, ktorých sa týkala žiadosť žalobcu, pokiaľ tomu v súlade s oznámením z roku 2005 nebránili otázky dôvernosti spojené s ochranou obchodných tajomstiev dotknutých podnikov.
- 257 Oznámenie z roku 2005 spresňuje, že spis Komisie môže obsahovať prístupné aj neprístupné dokumenty, pričom neprístupnosť sa vzťahuje okrem iného na dokumenty obsahujúce dve kategórie informácií, a to obchodné tajomstvá a ostatné dôverné informácie, ku ktorým môže byť prístup čiastočne alebo úplne obmedzený a ktoré sú definované v bodoch 18 a 19 uvedeného oznámenia. Bod 18 znie takto:

„Keďže [Ak by — *neoficiálny preklad*] odtajnenie informácií o obchodných aktivitách podniku... mohlo vyústiť do vážneho poškodenia daného podniku, tvoria takéto informácie obchodné tajomstvá. Príklady informácií, ktoré môžu byť označené za obchodné tajomstvá, zahŕňajú: technické a/alebo finančné informácie týkajúce sa know-how podniku, metódy ohodnotenia nákladov, výrobné tajomstvá a postupy,

zdroje dodávok, vyrobené a predané množstvá, podiely na trhu, zoznamy zákazníkov a distribútorov, marketingové plány, štruktúra nákladov a cien a predajná stratégia.“

258 Žalobca tvrdí, že odmietnutie umožniť prístup k spisu nie je odôvodnené, už len preto, lebo išlo o dokumenty, ktoré mali všetky viac ako desať rokov, a teda stratili svoj údajne dôverný charakter podľa bodu 23 oznámenia z roku 2005, a preto, lebo Komisia nikdy nešpecifikovala povahu obchodných tajomstiev, ktoré mohli obsahovať.

259 Uvedený bod 23 stanovuje:

„Informácie týkajúce sa podniku, ale ktoré sú už navonok známe (v prípade skupiny, mimo skupiny) alebo mimo združenia, ktorému boli podnikom oznámené, nebudú normálne považované za dôverné. Informácia, ktorá stratila svoj obchodný význam, napríklad uplynutím času, nemôže byť viac považovaná za dôvernú. Ako všeobecné pravidlo platí, že Komisia nepovažuje [Vo všeobecnosti Komisia predpokladá, že — *neoficiálny preklad*] informácie týkajúce sa údajov o obrate, predaji a podiele na trhu a podobné informácie, ktoré sú staršie ako 5 rokov, [nie sú — *neoficiálny preklad*]... dôverné.“

260 Vzhľadom na prílohu S 2 odpovede Komisie na otázku Súdu prvého stupňa treba poukázať na to, že informácie, ktoré boli znepřístupnené v neutajenej verzii, doručenej žalobcovi, nepatria *a priori* do kategórie definovanej v poslednej vete bodu 23 oznámenia z roku 2005, keďže pojmy „vo všeobecnosti“ a „predpokladá“ obsiahnuté v uvedenej vete vylučujú akúkoľvek automatickosť pri posúdení dokumentu, ktorý má viac ako päť rokov.

- 261 Ako uvádza Komisia bez toho, aby jej žalobca odporoval, na stranách 3108 až 3318 starého spisu boli začiernené len niektoré číselné údaje súvisiace s obchodnou politikou spoločnosti, týkajúce sa napríklad údajov o cenách alebo o nákladoch, o ziskových maržiach, alebo zdroj určitých číselných údajov. Žalobca napokon nepopiera, že spis, ku ktorému mal 24. apríla 2006 prístup v priestoroch Komisie, už obsahoval strany 5914 až 5922, ktoré reprodukovali odpoveď predmetného podniku na oznámenie o výhradách z roku 1997. Posledné uvedené strany boli znovu odoslané žalobcovi 8. augusta 2006 (pozri prílohu KB 8 vyjadrenia k žalobe zodpovedajúcu listu, ktorý Komisia adresovala žalobcovi 8. augusta 2006).
- 262 Na stranách 2260 až 2262 starého spisu, ktoré sa týkajú rôznych faktúr vydaných spoločnosťou ALZ NV, boli začiernené len údaje umožňujúce identifikovať zákazníka. Napokon, pokiaľ ide o strany 5824 až 5836 a 5838 až 5842 starého spisu, treba najprv uviesť, že strany 5838 až 5842 sú len reprodukciami určitých častí strán 5824 až 5836. Na posledných uvedených stranách boli okrem totožnosti určitých zákazníkov a dátumu zodpovedajúceho listu začiernené len údaje umožňujúce oboznámiť sa so systémom tarifkácie, ktorý spoločnosť Avesta Sheffield (teraz Outokumpu) ešte stále uplatňovala v roku 2006, a s existenciou výnimiek pre určitých zákazníkov (pozri prílohu KB 8 vyjadrenia k žalobe zodpovedajúcu listu, ktorý Komisia adresovala žalobcovi 8. augusta 2006).
- 263 Okrem toho na to, aby mohla Komisia vyvážiť na jednej strane potrebu zachovať právo účastníkov konania na obhajobu prostredníctvom čo najrozsiahlejšieho prístupu k spisu a na druhej strane úsilie chrániť dôverné informácie iných účastníkov konania alebo tretích osôb, musia títo účastníci konania a tieto tretie osoby poskytnúť Komisii všetky užitočné podklady.
- 264 V tejto súvislosti znie bod 47 oznámenia z roku 2005 takto:

„Ak sa strana domnieva, že po získaní prístupu k dokumentácii potrebuje na svoju obhajobu poznať konkrétne neprístupné informácie, môže s týmto cieľom Komisii

predložiť odôvodnenú žiadosť. Ak generálne riaditeľstvo pre hospodársku súťaž neschváli žiadosť a ak s tým strana nesúhlasí, vec bude riešiť vyšetrovateľ v súlade s uplatniteľnou pôsobnosťou vyšetrovateľov.“

265 Je nesporné, že Komisia po odpovedi žalobcu na oznámenie o výhradách uvádzajúcej porušenie práva na obhajobu z dôvodu nemožnosti prístupu k starým odpoveďiam v celom rozsahu listom z 20. júna 2006 vyzvala žalobcu, aby v súlade s bodom 47 oznámenia z roku 2005 predložil odôvodnenú žiadosť „uvádzajúcu, z akého dôvodu sú neprístupné informácie v tomto prípade potrebné na [jeho] obhajobu.“

266 Žalobca vo svojej odpovedi z 29. júna 2006 prostredníctvom svojich poradcov uviedol, že „za nadbytočné považuje podanie novej alebo doplnujúcej žiadosti o prístup k spisu a uvedenie, z akého dôvodu mu majú byť sprístupnené alebo môžu byť na jeho obhajobu užitočné určité podklady, ktoré boli doteraz odmietnuté“. Pripomenul, že tieto informácie už nebolo možné považovať za dôverné, už len z dôvodu uplynutého času, a uviedol, že relevantnosť týchto informácií vo vzťahu k jeho obhajobe vyplýva zo skutočnosti, že „dotknuté podniky počas prvého konania použili tieto pripomienky na svoju obhajobu vo veci samej proti skutkovým okolnostiam, ktoré sú mu teraz vytýkané“. Žalobca v podstate zachoval toto stanovisko vo svojich listoch z 5. a 7. júla 2006, ako aj v liste z 23. augusta 2006.

267 Treba konštatovať, že táto odpoveď všeobecnej povahy, bez detailov k jednotlivým dokumentom, nezodpovedá odôvodnenej žiadosti a neodpovedá na otázku Komisie o zjavnej relevantnosti neprístupných informácií vo vzťahu k obhajobe samotného žalobcu v špecifickom kontexte správneho konania, v ktorom mal žalobca, jediný podnik, na ktorý sa uvedené konanie vzťahovalo, predložiť svoje pripomienky k protisúťažným konaniam Thyssen-u.

- 268 Žalobca v odpovedi na otázku položenú pojednávani Súdcom prvého stupňa, týkajúcu sa existencie odôvodnenej žiadosti o prístup podanej po nahliadnutí do spisu, odkázal na svoj list z 5. júla 2006, už uvedený vyššie, a na list z 26. septembra 2006 adresovaný vyšetrovateľovi, ktorý počas pojednávania nebol predložený a ktorého ústna rekonštrukcia neumožňuje dospieť k záveru o existencii odôvodnenej žiadosti v zmysle bodu 47 oznámenia z roku 2005.
- 269 Treba ešte zdôrazniť, že v súlade s judikatúrou a s článkom 17 oznámenia z roku 2005 mal žalobca prístup k neutajenej verzii predmetných dokumentov. Žalobca ani netvrdí, ani *a fortiori* nepreukazuje, že táto verzia uvedených dokumentov bola vypracovaná tak, že mu neumožňovala určiť, či môžu byť vymazané informácie užitočné vo vzťahu k jeho obhajobe a teda či existujú dostatočné dôvody na to, aby Komisiu požiadal o poskytnutie prístupu k informáciám vyhláseným za dôverné (pozri bod 38 oznámenia z roku 2005). Navyše z listu Komisie adresovanej žalobcovi 8. augusta 2006, v ktorom Komisia vysvetľuje svoje stanovisko k dôvernosti predmetných dokumentov vo vzťahu k povahe informácií, ktoré sú v nich obsiahnuté, vyplýva, že žalobca dostal dva listy od spoločnosti Arcelor, s dátumami 30. júna 2006 a 1. augusta 2006, v ktorých sú uvedené dôvody, pre ktoré strany 2260 až 2262 a 3108 až 3318 starého spisu musia ostať dôverné.
- 270 Za týchto okolností nemožno považovať odmietnutie Komisie odhaliť žalobcovi predmetné dokumenty v celom rozsahu z dôvodu dôvernosti za neopodstatnené.
- 271 Po druhé Komisia tvrdí, že v každom prípade nemožno určiť porušenie práva žalobcu na obhajobu, pretože žalobca nemá „právny záujem“ na prístupe k spisu, keďže uznal skutkový stav a jeho právne posúdenie a keďže časti starých odpovedí, ku ktorým nedostal prístup, neobsahujú dôkazné prostriedky ani v jeho prospech, ani v jeho neprospech.

- 272 Žalobca v odpovedi na toto tvrdenie uvádza, že „k porušeniu práva na obhajobu môže prísť nielen vtedy, ak má podnik na svoju obhajobu v úmysle poprieť skutkový stav, ale aj vtedy, ak z takýchto dokumentov môžu vyplynúť poľahčujúce okolnosti relevantné pri výpočte výšky pokuty alebo týkajúce sa možnosti stíhať porušenie z hľadiska premlčania“.
- 273 Treba konštatovať, že žalobca sa obmedzuje na formuláciu vyhlásenia všeobecnej povahy o obsahu pojmu porušenie práva na obhajobu, podľa ktorého čiastočne sprístupnené dokumenty môžu byť užitočné na jeho obranu vzhľadom na to, že obsahujú dôkazné prostriedky v jeho prospech. Neuvádza a ani a *fortiori* nepreukazuje, že mu Komisia počas správneho konania neposkytla uvedené dokumenty použité v Rozhodnutí v jeho neprospech.
- 274 Pokiaľ ide o neposkytnutie dokumentu v prospech podniku, musí dotknutý podnik iba preukázať, že jeho nesprístupnenie mohlo na jeho úkor ovplyvniť priebeh konania a obsah rozhodnutia Komisie. Postačuje, aby podnik preukázal, že uvedený dokument v jeho prospech mohol použiť na svoju obranu v tom zmysle, že ak by mal možnosť využiť ho počas správneho konania, mohol by sa dovolávať okolností, ktoré sa nezhodujú so závermi Komisie v tomto štádiu, a teda by mal možnosť nejakým spôsobom ovplyvniť posúdenie, ku ktorému Komisia v rozhodnutí dospela, prinajmenšom čo sa týka závažnosti a trvania správania, ktoré mu bolo vytýkané, a teda výšky pokuty. V tomto kontexte je možné eventualitu, že nesprístupnený dokument mohol mať vplyv na priebeh konania a obsah rozhodnutia Komisie, preukázať iba po predbežnom skúmaní určitých dôkazných prostriedkov, z ktorého vyplynie, že nesprístupnené dokumenty mohli mať — vzhľadom na tieto dôkazné prostriedky — význam, ktorý nemožno opomenúť (rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 179 vyššie, body 74 až 76).
- 275 Žalobca pritom v spojitosti s dokumentmi, ku ktorým mu bol čiastočne odmietnutý prístup, a výškou pokuty alebo otázkou premlčania neformuluje žiadne konkrétne a presné tvrdenie, pokiaľ ide o porušenie jeho práva na obhajobu v tomto prípade.

- 276 Táto všeobecná argumentácia nemá takú povahu, aby dokázala existenciu porušenia práva na obhajobu, ktorá sa musí posúdiť v závislosti od osobitných okolností každého prípadu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. októbra 2005, *Groupe Danone/Komisia*, T-38/02, Zb. s. II-4407, bod 69).
- 277 Nadbytočne sa dodáva, že eventualita, že dokumenty neprístupnené Komisiou v celom rozsahu mohli mať vplyv na priebeh konania a obsah Rozhodnutia, sa zdá byť úplne hypotetická.
- 278 Treba pripomenúť, že Komisia sa na to, aby pripísala TKS zodpovednosť za porušenie, ktorého sa dopustil Thyssen, a aby mu z tohto dôvodu uložila v Rozhodnutí pokutu 3 168 000 eur, platne oprela o vyhlásenie z 23 júla 1997. Už bolo uvedené, že Komisia týmto neporušila pravidlá premlčania, a neprístupnené informácie týkajúce sa číselných údajov a názvu podnikov sa vzhľadom na právnu otázku spochybňujúcu len situáciu žalobcu zdajú úplne nerelevantné.
- 279 Pokiaľ ide o výšku pokuty a súvisiace posúdenie závažnosti a trvania porušenia Komisiou, treba uviesť, že Komisia usúdila, že dohody alebo zosúladené postupy, ktorých predmetom bolo jednotné zvýšenie zložky ceny, predstavujú závažné porušenie, a že toto nezákonné zosúladenie sa začalo stretnutím v Madride 1993 a skončilo 31. decembra 1994, čo predstavuje obdobie porušovania trvajúce viac ako rok (odôvodnenia č. 171 a 173 Rozhodnutia).
- 280 Komisia sa na to, aby dospela k tomuto záveru, oprela najmä o vyhlásenia podnikov zúčastnených na karteli zhromaždené v priebehu vyšetrovania v rámci prvého správneho konania a o vyhlásenia žalobcu, ktorý uznal vecnú správnosť skutkových okolností uvedených v oznámení o výhradách z roku 1997. Žalobca vo svojej odpovedi zo 17. mája 2006 na oznámenie o výhradách z 5. apríla 2006 znovu nepoprel skutkové okolnosti uvedené v tomto oznámení. Za týchto okolností nemožno platne tvrdiť, že

dokumenty, ktoré neboli sprístupnené v celom rozsahu, mohli mať význam, ktorý nemal byť opomenutý, pokiaľ ide o posúdenie závažnosti a trvania dotknutého porušovania Komisiou v zmysle judikatúry uvedenej v bode 274 vyššie.

281 Okrem toho treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že pokiaľ Komisia v oznámení o výhradách výslovne uvedie, že bude skúmať, či je vhodné uložiť dotknutým podnikom pokuty, a pokiaľ uvedie hlavné skutkové a právne okolnosti, ktoré môžu spôsobiť pokutu, akými sú závažnosť a trvanie predpokladaného porušenia a skutočnosť, že toto porušenie bolo vykonané úmyselne alebo z nedbanlivosti, spĺňa si svoju povinnosť dodržať právo podnikov byť vypočutý. Komisia im týmto dáva potrebné podklady na ich obhajobu nielen proti určaniu porušenia, ale aj proti uloženiu pokuty (rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, LR AF 1998/Komisia, T-23/99, Zb. s. II-1705, bod 199; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 7. júna 1983, Musique diffusion française a i./Komisia, 100/80 až 103/80, Zb. s. 1825, bod 21).

282 Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o stanovenie výšky pokút, právo dotknutých podnikov na obhajobu je pred Komisiou zabezpečené prostredníctvom možnosti vyjadriť pripomienky k trvaniu, závažnosti a protisúťažnej povahe vytýkaných skutočností. Podniky majú okrem toho dodatočnú záruku, pokiaľ ide o stanovenie výšky pokút, keďže Súd prvého stupňa vykonáva pri rozhodovaní neobmedzenú právomoc a podľa článku 17 nariadenia č. 17 môže najmä zrušiť alebo znížiť pokutu (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. októbra 1994, Tetra Pak/Komisia, T-83/91, Zb. s. II-755, bod 235, a LR AF 1998/Komisia, už citovaný v bode 281 vyššie, bod 200).

283 Je nepopierateľné, že Komisia v oznámení o výhradách z roku 2006 a v jeho prílohách uviedla hlavné skutkové a právne okolnosti, ktoré môžu spôsobiť pokutu, akými sú závažnosť a trvanie predpokladaného porušenia.

284 Z toho vyplýva, že druhú časť žalobného dôvodu týkajúceho sa porušenia práva na obhajobu, vychádzajúcu z porušenia práva na prístup k spisu, treba vylúčiť.

285 Žalobca napokon tvrdí, že Komisia mu listom z 8. augusta 2006 poskytla prístup k určitým pôvodne utajeným dokumentom, ale že nemal možnosť využiť tieto dokumenty vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách, čiže jeho právo na obhajobu bolo porušené aj z tohto hľadiska.

286 Je vhodné pripomenúť, že podľa článku 27 nariadenia č. 1/2003 musí Komisia „pred prijatím rozhodnutí podľa článkov 7, 8, 23 a 24 ods. 2 uvedeného nariadenia“ poskytnúť podnikom a združeniam podnikov, proti ktorým smeruje konanie, možnosť oznámiť svoje stanovisko k jej výhradám.

287 Komisia teda na to, aby dodržiavala právo podnikov na obhajobu, musí pred prijatím uvedených rozhodnutí poskytnúť dotknutým účastníkom konania právo byť vypočutý, čo vo vzťahu k žalobcovi v rámci konania, ktoré viedlo k prijatiu Rozhodnutia, urobila.

288 Je nesporné, že po tom, čo bolo 5. apríla 2006 žalobcovi doručené oznámenie o výhradách a po tom, čo žalobca nahliadol do spisu Komisie v jej priestoroch, mohol žalobca uviesť svoje stanovisko vo svojej odpovedi zo 17. mája 2006 na uvedené oznámenie.

289 Komisia síce po tejto odpovedi s cieľom vyhovieť žiadosti žalobcu o poskytnutie všetkých odpovedí podnikov zúčastnených na karteli na oznámenie o výhradách z roku 1997 opakovane doručila žalobcovi dokumenty po tom, čo posúdila ich dôvernosť vo vzťahu k ochrane obchodných tajomstiev, nijako však nezmenila výhrady uvedené v oznámení z 5. apríla 2006. Treba zdôrazniť, že žalobca netvrdí a ani a *fortiori*

nepreukazuje, že Rozhodnutie uvádza v jeho neprospech iné porušenie ako to, ktoré je uvedené je uvedené v opise výhrad, alebo skutočnosti, ku ktorým nemal príležitosť vyjadriť sa.

290 Žalobca navyše nepopiera, že 8. augusta 2006 dostal pri príležitosti doručenia nových dokumentov možnosť písomne oznámiť svoje stanovisko v lehote jedného mesiaca s cieľom prípadného doplnenia jeho odpovede na oznámenie o výhradách, čo neurobil.

291 Žalobca vo svojom liste z 23. augusta 2006 odpovedal, že „už nemá možnosť v potrebnom čase skúmať doplňujúce dokumenty a účinne oznámiť svoje stanovisko k týmto dokumentom“, a to vzhľadom na potrebnú prípravu na vypočúvanie stanovené na blízky dátum 15. septembra 2006.

292 Toto tvrdenie je prebraté do písomností žalobcu, ale vzhľadom na okolnosti veci sa nijako nezdá odôvodnené. Treba pripomenúť, že oznámenie o výhradách existovalo už od 5. apríla 2006 a opieralo sa o skutkové okolnosti uvedené v predchádzajúcom opise výhrad z roku 1997, ktorý bol žalobcovi dokonale známy. Tvrdenie žalobcu, že počas posledných piatich týždňov pred vypočúvaním (čiže od 8. augusta so 15. septembra 2006) bolo preňho nemožné pripraviť sa na vypočúvanie, ktoré bolo napokon stanovené už od 17. mája 2006, a pripraviť pripomienky k niekoľkým dokumentom, ktoré mu boli doručené, predstavuje, ako správne zdôrazňuje Komisia, len zámienku.

293 Žalobca okrem toho vo svojom liste z 23. augusta 2006 vyjadril svoj „súhlas s tým, aby sa konalo vypočúvanie, ktoré mu bolo umožnené, na základe súčasného stavu prístupu k spisu, aby sa tak zabránilo procesným omeškaniam“ Ak by sa po vypočúvaní malo v konaní pokračovať, uviedol, že bude prípadne žiadať „o príležitosť písomne predložiť

doplňujúce dôvody obhajoby“. Treba konštatovať, že žalobca svoju odpoveď na oznámenie o výhradách po vypočúvaní nedoplnil, a to ani po doplňujúcom prístupe k spisu, ktorý mu bol umožnený 20. septembra 2006.

294 Z predchádzajúcich úvah ako celku vyplýva, že žalobný dôvod vychádzajúci z porušenia práva žalobcu na obhajobu treba zamietnuť v celom rozsahu.

8. O spolupráci žalobcu

Tvrdenia účastníkov konania

295 Subsidiárne žalobca v rámci desiateho žalobného dôvodu tvrdí, že výška pokuty bola vypočítaná chybným spôsobom, keďže Komisia nezohľadnila skutočnosť, že nepoprel existenciu porušenia ako celku. Táto druhá spolupráca TKS mala viesť k väčšiemu zníženiu pokuty ako zníženie o 20 %, ktoré už bolo priznané na základe bodu D oznámenia Komisie o oslobodení od pokút alebo o znížení ich výšky v kartelových prípadoch [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES, C 207, 1996, s. 4, ďalej len „oznámenie o spolupráci“), keďže umožnila potvrdiť skutkové okolnosti ako celok, ako aj ich posúdenie ako porušenie článku 65 ods. 1 UO.

296 Komisia podľa žalobcu odmietla akékoľvek zníženie, poukazujúc na pripomienky žalobcu o platnosti právneho základu uloženej sankcie, čo je úplne nerelevantné vzhľadom na samostatnosť dotknutých problematík. Dôkaz porušenia nebol týmito konkrétnymi pripomienkami TKS žiadnym spôsobom sťažený.

297 Komisia navrhuje tento žalobný dôvod zamietnuť.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

298 Je vhodné pripomenúť, že má širokú právomoc voľnej úvahy, pokiaľ ide o metódu výpočtu pokút, a v tejto súvislosti môže zohľadniť viacero prvkov, ku ktorým patrí aj spolupráca dotknutých podnikov počas vyšetrovania vedeného službami tejto inštitúcie. Komisia v tejto súvislosti disponuje širokou mierou voľnej úvahy pri posúdení kvality a užitočnosti spolupráce poskytnutej podnikom, okrem iného v porovnaní s príspevkami iných podnikov (rozsudok SGL Carbon/Komisia, už citovaný v bode 224 vyššie, body 81 a 88).

299 Komisia v oznámení o spolupráci spresnila podmienky, za ktorých môžu byť podniky, ktoré s ňou v priebehu jej vyšetrovania kartelu spolupracujú, oslobodené od pokuty alebo im môže byť znížená výška pokuty, ktorú by inak museli zaplatiť (pozri bod A ods. 3 oznámenia o spolupráci).

300 Bod D oznámenia o spolupráci stanovuje:

„1. Ak podnik spolupracuje bez toho, aby boli splnené všetky podmienky uvedené pod [bodmi] B a C, poskytne sa mu zníženie od 10 do 50 % sumy pokuty, ktorá by mu bola uložená, ak by nespolupracoval.

2. Môže ísť najmä o prípady, ak:

- pred zaslaním oznámenia o výhradách podnik poskytne Komisii informácie, dokumenty alebo iné dôkazy, ktoré prispievajú k potvrdeniu existencie porušenia,

- po doručení oznámenia o výhradách podnik informuje Komisiu, že nepopiera vecnú správnosť skutkových okolností, na ktorých Komisia zakladá svoje obvinenia.“ [*neoficiálny preklad*]

³⁰¹ Komisia v rozhodnutí 98/247 priznala TKS na základe bodu D oznámenia o spolupráci zníženie výšky pokuty o 10 % z dôvodu, že uznal vecnú správnosť skutkových okolností uvedených v oznámení o výhradách z roku 1997. Komisia predtým priznala iným dvom podnikom zúčastneným na karteli zníženie o 40 % a uvedenú sadzbu 10 % odôvodnila tak, že vyhlásenia TKS a jeho odpoveď na oznámenie o výhradách po prvý neprinesli žiadny nový prvok a po druhé obsahovali popretie existencie porušenia.

³⁰² V rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovanom v bode 24 vyššie, Súd prvého stupňa prehodnotil prvú časť tohto posúdenia (body 232 až 248 rozsudku) a v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci priznal TKS zníženie výšky pokuty o 20 %.

³⁰³ Komisia v tejto veci pripomína, že toto konanie znovu začína v bode predchádzajúceho konania, v ktorom došlo k procesnému pochybeniu, a že TKS v uvedenom konaní prispel k vysvetleniu skutkových okolností týkajúcich sa Thyssen-u, čo vzhľadom na riešenie prijaté Súdom prvého stupňa rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai

speciali Terni/Komisija, už citovanom v bode 24 vyššie, odôvodňuje zníženie pokuty o 20 % na základe bodu D oznámenia o spolupráci (odôvodnenia č. 179 a 182 Rozhodnutia).

304 Žalobca popiera toto číselné posúdenie a tvrdí, že vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách z roku 2006 nepoprel skutkové okolnosti a hlavne ani právne posúdenie porušenia článku 65 ods. 1 UO. Spresňuje, že faktory, ktoré viedli k zníženiu 20 %, ostali platné, a že sa k nim pridala skutočnosť, že v „konaní novom prijatí“ nepoprel porušenie článku 65 ods. 1 UO a naopak ho výslovne pripustil, čo malo Komisiu viesť k tomu, aby mu priznala vyššie zníženie pokuty ako zníženie o 20 % priznané v Rozhodnutí.

305 Túto argumentáciu žalobcu nemožno prijať vzhľadom na analýzu odpovede na oznámenie o výhradách z roku 2006 ako celku, ako aj konkrétnejšie vzhľadom na bod 75 tejto odpovede.

306 Bod 75 odpovede na oznámenie o výhradách z roku 2006 znie takto:

„TKS výslovne vyhlasuje, že nepopiera skutkové okolnosti vytýkané v oznámení o výhradách, týkajúce sa obdobia od roku 1993 do januára 1998, a že nepopreté skutkové okolnosti predstavovali porušenie článku 65 ods. 1 UO.“

307 Treba konštatovať, že ide o neosobnú, abstraktnú a neurčitú formuláciu, ktorá neumožňuje spresniť, voči komu možno určiť porušenie, a či to ešte v čase odpovede na oznámenie o výhradách z roku 2006 bolo právne možné. Okrem toho že žalobca neodkazuje na obdobie rokov 1993/1994, čo je jediné obdobie, na ktoré sa vzťahovalo oznámenie o výhradách, a netvrdí výslovne a jasne, že predmetné skutkové okolnosti predstavujú porušenie, za ktoré je zodpovedný.

- 308 Naopak body odpovede na oznámenie o výhradách z roku 2006 predchádzajúce jej bodu 75 (pozri bod 306 vyššie) ako celok jednoznačne ukazujú, že žalobca popiera akúkoľvek možnosť Komisie uplatniť v tomto prípade článok 65 ods. 1 UO a pripísať mu správanie Thyssen-u.
- 309 Treba však uviesť, že na to, aby bolo podniku priznané zníženie na základe spolupráce, musí správanie predmetného podniku uľahčiť úlohu Komisie spočívajúcu v určení a potrestaní porušení pravidiel hospodárskej súťaže Spoločenstva (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, *Mayr-Melnhof/Komisia*, T-347/94, Zb. s. II-1751, body 309 a 332) a prináleží Komisii, aby v každom individuálnom prípade posúdila, či jej uvedené správanie skutočne uľahčilo prácu (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 8. júla 2004, *Corus UK/Komisia*, T-48/00, Zb. s. II-2325, bod 193, a zo 14. decembra 2006, *Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia*, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, Zb. s. II-5169, bod 559, v súčasnosti napadnutý odvolaním).
- 310 Tvrdenie žalobcu, podľa ktorého „nepopreté skutkové okolnosti predstavovali porušenie článku 65 ods. 1 UO“, nebolo za okolností veci pripomenutých v bode 308 vyššie Komisii nijako užitočné.
- 311 Okrem toho treba pripomenúť, že z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že zníženie na základe oznámenia o spolupráci môže byť odôvodnené len vtedy, ak poskytnuté informácie a všeobecnejšie správanie dotknutého podniku môžu byť v danej súvislosti posúdené tak, že preukazujú skutočného ducha spolupráce z jeho strany (rozsudky Súdneho dvora z 28. júna 2005, *Dansk Rørindustri a i./Komisia*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P s C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 395, a z 29. júna 2006, *SGL Carbon/Komisia*, už citovaný v bode 81 vyššie, bod 68).
- 312 Žalobca vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách z roku 2006 najprv energicky popieral možnosť Komisie uplatniť v tomto prípade článok 65 ods. 1 UO a pripísať mu zodpovednosť za porušenie tohto článku, pričom po prvýkrát od začatia pôvodného

konania poprel akúkoľvek platnosť vyhlásenia z 23. júla 1997, potom *in fine* dodal vyhlásenie, ktoré malo preukázať jeho spoluprácu, no v skutočnosti je vnútorne neurčité a zavádzajúce.

- 313 Toto správanie žalobcu odrážajúce stratégiu, ktorá sleduje spojenie protichodných cieľov, nemožno posúdiť tak, že preukazuje skutočného ducha spolupráce z jeho strany.
- 314 Za týchto okolností Komisia oprávnene usúdila, že vyhlásenie žalobcu obsiahnuté v bode 75 odpovede na oznámenie o výhradách z roku 2006 neodôvodňuje zníženie pokuty viac ako o 20 % či už na základe bodu D oznámenia o spolupráci alebo akejkolvek inej poľahčujúcej okolnosti.
- 315 Z toho vyplýva, že tento žalobný dôvod sa musí zamietnuť.
- 316 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že žalobu treba zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

- 317 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže

žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ho na náhradu trov konania v súlade s návrhom, ktorý podala Komisia.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (piata komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloba sa zamieta.**
- 2. ThyssenKrupp Stainless AG je povinný nahradiť trovy konania.**

Vilaras

Prek

Ciucă

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 1. júla 2009.

Podpisy

Obsah

Právny rámec	II - 2320
1. Ustanovenia Zmluvy ESUO	II - 2320
2. Oznámenie Komisie o niektorých aspektoch zaobchádzania so záležitosťami týkajúcimi sa hospodárskej súťaže vyplývajúcimi zo skončenia platnosti Zmluvy ESUO	II - 2322
3. Ustanovenia nariadenia (ES) č. 1/2003	II - 2323
Skutkové okolnosti	II - 2325
Konanie a návrhy účastníkov konania	II - 2332
Právny stav	II - 2334
1. O existencii údajne novej a oneskorenej argumentácie Komisie	II - 2334
2. O právomoci Komisie	II - 2335
Tvrdenia účastníkov konania	II - 2335
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2339
O právnom základe Rozhodnutia	II - 2339
O právomoci Komisie určiť a sankcionovať porušenie článku 65 ods. 1 UO po uplynutí platnosti Zmluvy ESUO na základe nariadenia č. 1/2003	II - 2342
3. O právnej sile rozhodnutej veci a o platnosti vyhlásenia z 23. júla 1997	II - 2347
Tvrdenia účastníkov konania	II - 2348
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2353
O dosahu rozsudku Súdu prvého stupňa Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisía	II - 2354
O dosahu rozsudku Súdneho dvora ThyssenKrupp/Komisía	II - 2355
O účinkoch právnej sily rozhodnutej veci	II - 2362
	II - 2409

4. O porušení „zásady presnosti“	II - 2364
Tvrdenia účastníkov konania	II - 2364
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2366
O prípustnosti žalobného dôvodu	II - 2366
O veci samej	II - 2367
5. O porušení zásady ne bis in idem	II - 2371
Tvrdenia účastníkov konania	II - 2371
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2372
6. O premlčaní	II - 2375
Tvrdenia účastníkov konania	II - 2375
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2377
7. O porušení práva na obhajobu	II - 2381
Tvrdenia účastníkov konania	II - 2381
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2383
O obsahu oznámenia o výhradách z 5. apríla 2006	II - 2384
O práve na prístup k spisu	II - 2390
— O prípustnosti	II - 2390
— O veci samej	II - 2392
8. O spolupráci žalobcu	II - 2402
Tvrdenia účastníkov konania	II - 2402
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2403
O trovách	II - 2407